

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył:

R. I. (1) o to, że:

I. w okresie od lutego 2003 roku do 30 czerwca 2004 roku w P. i na terenie województwa (...), działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami dokonał kradzieży z włamaniem co najmniej 8 samochodów osobowych m-ki F. oraz C. (...) o łącznej wartości 139.300 zł, i tak:

- w nocy z 25 na 26 lutego 2003 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. S., po uprzednim pokonaniu przeszkody w postaci zamka drzwi samochodu marki F. (...) o nr rej (...) poprzez jego wyrwanie, wszedł do jego wnętrza, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę J. N., gdzie wartość skradzionego w ten sposób mienia wyniosła 16.500 zł,
- w nocy z 17 na 18 marca 2003 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. po uprzednim pokonaniu przeszkody w postaci zamka drzwi samochodu marki F. (...) o nr rej (...) poprzez jego wyrwanie, wszedł do jego wnętrza, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę W. K., gdzie wartość skradzionego w ten sposób mienia wyniosła 16.000 zł,
- w okresie od 11 do 12 sierpnia 2003 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), po uprzednim pokonaniu przeszkody w postaci zamka drzwi samochodu marki F. (...) o nr rej (...) poprzez jego wyrwanie, wszedł do jego wnętrza, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę D. B., gdzie wartość skradzionego w ten sposób mienia wyniosła 16.900 zł,
- **w okresie od 23 do 24 września 2003 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), po uprzednim pokonaniu przeszkody w postaci zamka drzwi samochodu marki F. (...) o nr rej (...) poprzez jego wyrwanie, wszedł do jego wnętrza, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę M. Z. (1), gdzie wartość skradzionego w ten sposób mienia wyniosła 10.000 zł,**
- w nocy z 3 na 4 grudnia 2003 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), po uprzednim pokonaniu przeszkody w postaci zamka drzwi samochodu marki F. (...) o nr rej (...) poprzez jego wyrwanie, wszedł do jego wnętrza, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę M. K. (1), gdzie wartość skradzionego w ten sposób mienia wyniosła 26.400 zł,
- w okresie od 27 stycznia do 1 marca 2004 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), po uprzednim pokonaniu przeszkody w postaci zamka drzwi samochodu marki F. (...) o nr rej (...) poprzez jego wyrwanie, wszedł do jego wnętrza, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę A. N., gdzie wartość skradzionego w ten sposób mienia wyniosła 18.500 zł,
- w nocy z 11 na 12 maja 2004 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), po uprzednim pokonaniu przeszkody w postaci zamka drzwi samochodu marki F. (...) o nr rej (...) poprzez jego wyrwanie, wszedł do jego wnętrza, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę A. K., gdzie wartość skradzionego w ten sposób mienia wyniosła 20.000 zł,
- **w nocy z 29 na 30 czerwca 2004r. w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), po uprzednim pokonaniu przeszkody w postaci zamka drzwi samochodu marki C. (...) o nr rej (...) za pomocą dorobionego kluczyka, wszedł do jego wnętrza, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę W. S., gdzie wartość skradzionego w ten sposób mienia wyniosła 15.000 zł, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk i art. 12 kk,**

I. w okresie od czerwca 2004 roku do połowy września 2004 roku w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec i Szwecji, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez W. M. (1) ps. Z. i A. L. (1) w skład której wchodził ponadto: R. M. (1) ps. R., L. W. (1), B. S., T. P. (1) oraz nieustalony dotąd mężczyzna, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrz wspólnotowych dostawach znacznych ilości substancji psychotropowych z Polski poprzez Niemcy, Danię do Szwecji, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk,

II. w okresie od lipca 2004 roku do połowy września 2004 r. w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec, Danii i Szwecji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z W. M. (1) ps. Z., A. L. (1), R. M. (1) ps. (...), L. W. (1), B. S., T. P. (1) oraz nieustalonym dotąd mężczyzną dwukrotnie uczestniczył w wewnątrz wspólnotowej dostawie z Polski do Szwecji znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 20 kg amfetaminy o wartości co najmniej 100.000 zł oraz jednokrotnie w wewnątrz wspólnotowym nabyciu z Szwecji do Polski znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 10 kg amfetaminy o wartości co najmniej 50.000 zł, tj. o czyn z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

III. w okresie od listopada 2005 roku do 13 czerwca 2006 roku w P. i na terenie województwa (...), działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami dokonał kradzieży z włamaniem co najmniej 3 samochodów osobowych m-ki F. o łącznej wartości 53.400 zł, i tak:

- w nocy z 29 na 30 listopada 2005 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) po uprzednim pokonaniu przeszkody w postaci zanika drzwi samochodu marki F. (...) o nr rej (...) poprzez jego wyrwanie, wszedł do jego wnętrza a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia wraz z rzeczami osobistymi, czym działał na szkodę B. Ł., gdzie wartość skradzionego w ten sposób mienia wyniosła 20.400 zł,
- w nocy z 17 na 18 maja 2006 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. po uprzednim pokonaniu przeszkody w postaci zamka drzwi samochodu marki F. (...) o nr rej (...) poprzez jego wyrwanie, wszedł do jego wnętrza, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę M. K. (2), gdzie wartość skradzionego w ten sposób mienia wyniosła 9.000 zł,
- w nocy z 12 na 13 czerwca 2006 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. po uprzednim pokonaniu przeszkody w postaci zanika drzwi samochodu marki F. (...) o nr rej (...) poprzez jego wyrwanie, wszedł do jego wnętrza, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę M. i P. S., gdzie wartość skradzionego w ten sposób mienia wyniosła 24.000 zł, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk i art. 12 kk,

A. L. (1) o to, że:

I. w okresie od czerwca 2004 roku do połowy września 2004 roku w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec i Szwecji, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z W. M. (1) ps. Z. kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził ponadto: R. M. (1) ps. R., R. I. (1), L. W. (1), B. S., T. P. (1) oraz nieustalony dotąd mężczyzna, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzwspólnotowych dostawach znacznych ilości substancji psychotropowych z Polski poprzez Niemcy, Danię do Szwecji, tj. o czyn z art. 258 § 3 kk,

II. w okresie od lipca 2004 roku do połowy września 2004r. w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec, Danii i Szwecji, kierując zorganizowaną grupą przestępczą, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia

korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z W. M. (1) ps. Z., R. M. (1) ps. (...), R. I. (2), L. W. (1), B. S., T. P. (1), oraz nieustalonym dotąd mężczyzną dwukrotnie uczestniczył w wewnątrzspółnotowej dostawie z Polski do Szwecji znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 20 kg amfetaminy o wartości co najmniej 100.000 zł oraz jednokrotnie w wewnątrzspółnotowym nabyciu z Szwecji do Polski znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 10 kg amfetaminy o wartości co najmniej 50.000 zł, tj. o czyn z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

W. M. (1) o to, że:

III. w okresie od czerwca 2004 roku do połowy września 2004 roku w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec i Szwecji, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. L. (1) kierował zorganizowaną grupą przestępczą w skład której wchodził ponadto: R. M. (1) ps. R., R. I. (1), L. W. (1), B. S., T. P. (1) oraz nieustalony dotąd mężczyzna, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowych dostawach znacznych ilości substancji psychotropowych z Polski poprzez Niemcy, Danię do Szwecji, tj. o czyn z art. 258 § 3 kk,

IV. w okresie od lipca 2004 roku do połowy września 2004r. w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec, Danii i Szwecji, kierując zorganizowaną grupą przestępczą wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z A. L. (1), R. M. (1) ps. (...), R. I. (2), L. W. (1), B. S., T. P. (1), oraz nieustalonym dotąd mężczyzną dwukrotnie uczestniczył w wewnątrzspółnotowej dostawie z Polski do Szwecji znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 20 kg amfetaminy o wartości co najmniej 100.000 zł oraz jednokrotnie w wewnątrzspółnotowym nabyciu z Szwecji do Polski znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 10 kg amfetaminy o wartości co najmniej 50.000 zł, tj. o czyn z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

T. P. (1) o to, że:

V. w okresie od czerwca 2004 roku do połowy września 2004 roku w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec i Szwecji, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez W. M. (1) ps. Z. i A. L. (1) w skład której wchodził ponadto: R. M. (1) ps. R., R. I. (1), L. B. S. oraz nieustalony dotąd mężczyzna, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowych dostawach znacznych ilości substancji psychotropowych z Polski poprzez Niemcy, Danię do Szwecji, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk,

VI. w okresie od lipca 2004 roku do połowy września 2004r. w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec, Danii i Szwecji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z W. M. (1) ps. Z., A. L. (1), R. M. (1) ps. R., R. I. (1), L. W. (1), B. S., oraz nieustalonym dotąd mężczyzną dwukrotnie uczestniczył w wewnątrzspółnotowej dostawie z Polski do Szwecji znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 20 kg amfetaminy o wartości co najmniej 100.000 zł oraz jednokrotnie w wewnątrzspółnotowym nabyciu z Szwecji do Polski znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 10 kg amfetaminy o wartości co najmniej 50.000 zł, tj. o czyn z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

R. M. (1) o to, że:

VII. w okresie od przełomu 2002 i 2003 roku połowy 2006 roku w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu co najmniej 20 krotnie udzielił w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej R. I. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w transzach 1 g, 2 g, 10 g w łącznej ilości co najmniej 100 g i wartości 1200 zł, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

VIII. w okresie od czerwca 2004 roku do połowy września 2004 roku w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec i Szwecji, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez W. M. (1) ps. Z. i A. L. (1) w skład której wchodziłi ponadto: R. I. (1), L. W. (1), B. S., T. P. (1) oraz nieustalony dotąd mężczyzna, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowych dostawach znacznych ilości substancji psychotropowych z Polski poprzez Niemcy, Danię do Szwecji, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk,

IX. w okresie od lipca 2004 roku do połowy września 2004r. w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec, Danii i Szwecji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z W. M. (1) ps. Z., A. L. (1), R. I. (1), L. W. (1), B. S., T. P. (1) oraz nieustalonym dotąd mężczyzną dwukrotnie uczestniczył w wewnątrzspółnotowej dostawie z Polski do Szwecji znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 20 kg amfetaminy o wartości co najmniej 100.000 zł oraz jednokrotnie w wewnątrzspółnotowym nabyciu z Szwecji do Polski znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 10 kg amfetaminy o wartości co najmniej 50.000 zł, tj. o czyn z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

L. W. (1) o to, że:

X. w okresie od czerwca 2004 roku do połowy września 2004 roku w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec i Szwecji, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez W. M. (1) ps. Z. i A. L. (1) w skład której wchodziłi ponadto: R. M. (1) ps. R., R. I. (1), B. S., T. P. (1) oraz nieustalony dotąd mężczyzna, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowych dostawach znacznych ilości substancji psychotropowych z Polski poprzez Niemcy, Danię do Szwecji, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk,

XI. w okresie od lipca 2004 roku do połowy września 2004r. w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec, Danii i Szwecji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z W. M. (1) ps. Z., A. L. (1), R. M. (1) ps. R., R. I. (1), B. S., T. P. (1) oraz nieustalonym dotąd mężczyzną dwukrotnie uczestniczył w wewnątrzspółnotowej dostawie z Polski do Szwecji znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 20 kg amfetaminy o wartości co najmniej 100.000 zł oraz jednokrotnie w wewnątrzspółnotowym nabyciu z Szwecji do Polski znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 10 kg amfetaminy o wartości co najmniej 50.000 zł, tj. o czyn z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

R. S. o to, że:

XII. w okresie od 25 lutego 2003 roku do 18 marca 2003 roku w P. i na terenie województwa (...), działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), dokonał kradzieży z włamaniem co najmniej 2 samochodów osobowych m-ki F. o łącznej wartości 32.500 zł, i tak:

- w nocy z 25 na 26 lutego 2003 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1) po uprzednim pokonaniu przeszkody w postaci zamka drzwi samochodu marki F. (...) o nr rej (...) poprzez jego wyrwanie,

wszedł do jego wnętrza, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę J. N., gdzie wartość skradzionego w ten sposób mienia wyniosła 16.500 zł,

- w nocy z 17 na 18 marca 2003 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1) po uprzednim pokonaniu przeszkody w postaci zamka drzwi samochodu marki F. (...) o nr rej (...) poprzez jego wyrwanie, wszedł do jego wnętrza, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę W. K., gdzie wartość skradzionego w ten sposób mienia wyniosła 16.000 zł, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk i art. 12 kk,

I. w okresie od 17 maja 2006 roku do 13 czerwca 2006 roku w P. i na terenie województwa (...), działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), dokonał kradzieży z włamaniem co najmniej 2 samochodów osobowych m-ki F. o łącznej wartości 33.000 zł, i tak:

- w nocy z 17 na 18 maja 2006 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1) po uprzednim pokonaniu przeszkody w postaci zamka drzwi samochodu marki F. (...) o nr rej (...) poprzez jego wyrwanie, wszedł do jego wnętrza, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę M. K. (2), gdzie wartość skradzionego w ten sposób mienia wyniosła 9.000 zł,
- w nocy z 12 na 13 czerwca 2006 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1) po uprzednim pokonaniu przeszkody w postaci zamka drzwi samochodu marki F. (...) o nr rej (...) poprzez jego wyrwanie, wszedł do jego wnętrza, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę M. i P. S., gdzie wartość skradzionego w ten sposób mienia wyniosła 24.000 zł,

przy czym zarzucanego przestępstwa dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w P., sygn. (...) z dnia 12 grudnia 2002 roku na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 30 czerwca 2003 roku do 30 września 2005 roku, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk i art. 12 kk oraz z art. 64 § 1 kk.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2014 r., w sprawie III K 265/10:

1. oskarżonych A. L. (1) i W. M. (1) uniewinnił od popełnienia zarzuczanych im przestępstw z art. 258 § 3 k.k. i z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. opisanych wyżej w punktach: V, VI oraz VII, VII,

2. oskarżonego R. I. (1) uznał za winnego przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k. popełnionego w ten sposób, że wyżej opisany w punkcie I i za przestępstwo to na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł stawka dzienna,

3. oskarżonego R. I. (1) uznał za winnego przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. popełnionego w ten sposób, że w okresie od czerwca 2004 roku do połowy września 2004 roku w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec i Szwecji, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez nieustalone co najmniej dwie osoby w skład której wchodził ponadto: R. M. (1) ps. R., L. W. (1), T. P. (1) oraz nieustalony dotąd mężczyzna, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowych dostawach znacznych ilości substancji psychotropowych z Polski poprzez Niemcy, Danię do Szwecji i za przestępstwo to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu R. I. (1) karę 2 lat pozbawienia wolności,

4. oskarżonego R. I. (1) uznał za winnego przestępstwa z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnionego w ten sposób, że w okresie od lipca 2004 roku do połowy września 2004r. w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec, Danii i

Szwecji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z R. M. (1) ps. (...), L. W. (1), T. P. (1) oraz nieustalonymi dotąd 3 mężczyznami dwukrotnie uczestniczył w wewnątrzspółnotowej dostawie z Polski do Szwecji znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 20 kg amfetaminy o wartości co najmniej 65000 zł oraz jednokrotnie w wewnątrzspółnotowej dostawie z Szwecji do Polski znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 10 kg amfetaminy o wartości co najmniej 15000 zł. i za przestępstwo to na podstawie art. 55 ustęp 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i przy zastosowaniu ar. 60 § 3 i 6 pkt 2 k.k. i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 zł stawka dzienna,

5. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. I. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 16250 zł,

6. oskarżonego R. I. (1) uznał za winnego przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k. popełnionego w sposób wyżej opisany w punkcie IV i za przestępstwo to na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. w wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł stawka dzienna,

7. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wyżej wobec oskarżonego R. I. (1) kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 zł stawka dzienna,

8. na podstawie art. 70 ustęp 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii zasądził od oskarżonego R. I. (1) na rzecz Poradni (...) i (...) w P. nawiązkę w kwocie 1000 złotych,

9. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego R. I. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz B. Ł. kwoty 20400 złotych,

10. oskarżonego T. P. (1) uznał za winnego przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. popełnionego w ten sposób, że w okresie od czerwca 2004 roku do połowy września 2004 roku w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec i Szwecji, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez nieustalone co najmniej dwie osoby w skład której wchodził ponadto: R. M. (1) ps. R., L. W. (1), R. I. (1) oraz nieustalony dotąd mężczyzna, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowych dostawach znacznych ilości substancji psychotropowych z Polski poprzez Niemcy, Danię do Szwecji i za przestępstwo to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

11. oskarżonego T. P. (1) uznał za winnego przestępstwa z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnionego w ten sposób, że w okresie od lipca 2004 roku do połowy września 2004r. w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec, Danii i Szwecji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z R. M. (1) ps. (...), L. W. (1), R. I. (1) oraz nieustalonymi dotąd 3 mężczyznami dwukrotnie uczestniczył w wewnątrzspółnotowej dostawie z Polski do Szwecji znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 20 kg amfetaminy o wartości co najmniej 65000 zł oraz jednokrotnie w wewnątrzspółnotowej dostawie z Szwecji do Polski znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 10 kg amfetaminy o wartości co najmniej 15000 zł. i za przestępstwo to na podstawie art. 55 ustęp 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 50 zł stawka dzienna,

12. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wyżej wobec oskarżonego T. P. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 3 lat pozbawienia wolności,

13. na podstawie art. 70 ustęp 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii zasądził od oskarżonego T. P. (1) na rzecz Poradni (...) i (...) w P. nawiązkę w kwocie 3000 złotych,

14. oskarżonego R. M. (1) uznał za winnego przestępstwa z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnionego w sposób wyżej opisany w punkcie XI i za przestępstwo to na podstawie art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

15. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. M. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 1200 zł,

16. oskarżonego R. M. (1) uznał za winnego przestępstwa z art.258 § 1 k.k. popełnionego w ten sposób, że w okresie od czerwca 2004 roku do połowy września 2004 roku w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec i Szwecji, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez nieustalone co najmniej dwie osoby w skład której wchodził ponadto: T. P. (1), L. W. (1), R. I. (1) oraz nieustalony dotąd mężczyzna, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowych dostawach znacznych ilości substancji psychotropowych z Polski poprzez Niemcy, Danię do Szwecji i za przestępstwo to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu R. M. (1) karę 2 lat pozbawienia wolności,

17. oskarżonego R. M. (1) uznał za winnego przestępstwa z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnionego w ten sposób, że w okresie od lipca 2004 roku do połowy września 2004r. w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec, Danii i Szwecji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z T. P. (1), L. W. (1), R. I. (1) oraz nieustalonymi dotąd 3 mężczyznami dwukrotnie uczestniczył w wewnątrzspółnotowej dostawie z Polski do Szwecji znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej kg amfetaminy o wartości co najmniej 65000 zł oraz jednokrotnie w wewnątrzspółnotowej dostawie z Szwecji do Polski znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 10 kg amfetaminy o wartości co najmniej 15000 zł. i za przestępstwo to na podstawie art. 55 ustęp 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 50 zł stawka dzienna,

18. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. M. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 16250 zł,

19. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wyżej wobec oskarżonego R. M. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

20. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego R. M. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył mu okres tymczasowego aresztowania od dnia 20 maja 2010 roku do dnia 10 listopada 2010 roku,

21. na podstawie art. 70 ustęp 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii zasądził od oskarżonego R. M. (1) na rzecz Poradni (...) i (...) w P. nawiązkę w kwocie 4000 złotych,

22. oskarżonego L. W. (1) uznał za winnego przestępstwa z art.258 § 1 k.k. popełnionego w ten sposób, że w okresie od czerwca 2004 roku do połowy września 2004 roku w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec i Szwecji, działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez nieustalone co najmniej dwie osoby

w skład której wchodził ponadto: R. M. (1) ps. R., T. P. (1), R. I. (1) oraz nieustalony dotąd mężczyzna, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowych dostawach znacznych ilości substancji psychotropowych z Polski poprzez Niemcy, Danię do Szwecji i za przestępstwo to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

23. oskarżonego L. W. (1) uznał za winnego przestępstwa z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnionego w ten sposób, że w okresie od lipca 2004 roku do połowy września 2004r. w P., na terenie kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej w tym Niemiec, Danii i Szwecji, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z R. M. (1) ps. (...), T. P. (1), R. I. (1) oraz nieustalonymi dotąd 3 mężczyznami dwukrotnie uczestniczył w wewnątrzspółnotowej dostawie z Polski do Szwecji znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 20 kg amfetaminy o wartości co najmniej 65000 zł i za przestępstwo to na podstawie art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 zł stawka dzienna,

24. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego L. W. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 16250 zł,

25. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wyżej wobec oskarżonego L. W. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 3 lat pozbawienia wolności,

26. na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii zasądził od oskarżonego L. W. (1) na rzecz Poradni (...) i (...) w P. nawiązkę w kwocie 1000 złotych,

27. oskarżonego R. S. uznał za winnego przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k. popełnionego w sposób wyżej opisany w punkcie XVI i za przestępstwo to na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł stawka dzienna,

28. oskarżonego R. S. uznał za winnego przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k. oraz art. 64 § 1 k.k. popełnionego w sposób wyżej opisany w punkcie XVII i za przestępstwo to na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł stawka dzienna,

29. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wyżej wobec oskarżonego R. S. kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył karę łączną 2 i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych po 10 zł stawka dzienna,

30. na podstawie art. 70 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa samochodu osobowego marki B. (...) koloru białego o nr rejestracyjnym (...), nr nadwozia (...) wraz z kluczykiem do samochodu i kluczykiem do B. L.,

31. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał solidarnie oskarżonych R. I. (1) i R. S. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz M. K. (3) kwoty 9000 złotych,

32. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał solidarnie oskarżonych R. I. (1) i R. S. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) SA z siedzibą w W. kwoty 16.500 złotych,

33. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego R. I. (1) do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) SA z siedzibą w W. kwoty 65.950 złotych,

34. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. oraz na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. zasądził od oskarżonych R. I. (1), R. M. (1), T. P. (1), L. W. (1), R. S. koszty postępowania w 1/10 części od każdego z nich a w pozostałym zakresie obciąża nimi Skarb Państwa i na podstawie art. 1, art. 2 ustęp 1 pkt 5 i art. 3 Ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonym opłaty.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych: R. I. (1), R. S., R. M. (1), T. P. (1) i L. W. (1).

Obrońca oskarżonego R. I. (1) zaskarżył ww. orzeczenie w pkt 4 w całości, zaś w pkt 2, 3 i 6 w części dotyczącej kary, zarzucając wyrokowi w:

- a. punkcie 2, 3 i 6 rażąco niewspółmierność kary, w szczególności rezygnacja z zastosowania w stosunku do oskarżonego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary,
- b. punkcie 4 obrazę przepisów postępowania mogących mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez niezastosowanie przepisu art. 17 § 1 pkt 7 kpk, w sytuacji, gdy postępowanie przez sądem szwedzkim dotyczyło także czynów z okresu od lipca 2004 roku do połowy września 2004 roku.

Wniósł o uchylenie wyroku w części dotyczącej przestępstwa z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji zmianę wyroku w pozostałych punktach poprzez zastosowanie przepisu art. 60 § 3 kk i wymierzenie za te czyny kar łagodniejszych oraz łagodniejszej kary łącznej.

Natomiast **obrońca oskarżonego R. M. (1)** zaskarżył w zakresie pkt. 14,15,16,17,18,19,20,21 i 34 na korzyść oskarżonego wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2014 roku w sprawie o sygn. akt III K 265/10, zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony R. M. (1) dopuścił się zarzucanych mu przestępstw działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w sytuacji gdy w toku procesu nie udało się ustalić, kto rzekomą grupą miał kierować, a tym samym nie wykazano jak wyglądała (i czy w ogóle istniała) hierarchia i struktura zależności pomiędzy poszczególnymi członkami tej grupy, które stanowią przesłankę konstytutywną uznania określonej grupy współsprawców za członków zorganizowanej grupy przestępczej, o której mowa w art. 258 k.k.;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony R. M. (1) uczynił sobie z dokonywanych przemytów stałe źródło dochodu, w sytuacji gdy z ustaleń Sądu wynika, że w ramach czynów objętych zaskarżanym wyrokiem doszło jedynie do dwóch transakcji, z czego w jednej towar został zwrócony ze względu na słabą jakość, a z ustaleń Sądu wynika nadto, iż nawet w przypadku pierwszej z transakcji członkowie domniemanej grupy przestępczej nie otrzymywali zapłaty;
- obrazę przepisów postępowania, a konkretnie art. 7 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania i wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przejawiającą się m.in. w przyjęciu, że:
 - a) będące podstawą ustalenia faktycznego zeznania R. I. (1), posiadają przymioty wiarygodności, spójności wewnętrznej i zewnętrznej, logiki wypowiedzi oraz konsekwencji w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na występowanie u R. I. (1) zaburzeń natury psychicznej, które umniejszają wiarygodność jego zeznań, co przejawia się m.in.:

- 1) we wplataniu w swoją wersję wydarzeń nowych, nikomu nieznanymi wcześniej osób, takich jak (...) czy, (...) który pojawia się w wyjaśnieniach R. I. (1) złożonych na rozprawie głównej w dniu 7 stycznia 2014 roku, w sprawie

o sygn. akt (...) prowadzonej w związku z podobnymi czynami w roku 2006, których dokonanie zarzuca się niemal w tym samym osobom,

2) w treści wyjaśnień R. I. (1) z rozprawy głównej z dnia 7 stycznia 2014 roku, w sprawie o sygn. akt (...), w których świadek twierdzi, że był od dłuższego czasu śledzony i domaga się przeprowadzenia przez sąd dowodów na tę okoliczność,

3) w twierdzeniu R. I. (1), że w jego sprawie wystąpiła powaga rzeczy osądzonej w odniesieniu do wszystkich przemytów (zarówno tych z 2004 roku jak i tych z 2006 roku), mimo że w Szwecji I. został skazany wyłącznie za jeden przemyt, które to twierdzenie ma rzekomo znajdować potwierdzenie w notatkach szwedzkich celników, przy czym I. twierdzi równocześnie, że nie został skazany za 10 przemytów, ponieważ prawo szwedzkie na to nie pozwala (prot. rozpr. z 7.1.2014 r. III K 239/09),

4) w fakcie dwukrotnego leczenia na Oddziale psychiatrii w Areszcie Śledczym w 2010 roku z rozpoznaniem zaburzeń psychiatrycznych - z przewagą urojeń, krótkotrwałą psychozą reaktywną,

5) w zeznaniach świadka G. P. z rozprawy z dnia 16 grudnia 2011 roku w niniejszej sprawie (k. 1608 i 1609), w których świadek opisuje zachowania R. I. (1) w czasie jego pobytu w Areszcie Śledczym, kiedy to R. I. (1) rozkręcał kontakty w celu w poszukiwaniu podsłuchów, odpowiadał na głosy, które tylko on słyszał oraz rozmawiał z toaletą, tytułując ją „porucznik”, opowiadał świadkowi P., że odwiedzają go służby specjalne i namawiają go do składania zeznań,

6) w zeznaniach innych świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie, którzy przebywali razem z I. w celu podczas odbywania przezeń kary pozbawienia wolności, które to osoby (m.in. świadkowie Z., P.) zeznały na temat wysoce odbiegających od normy zachowań R. I. (1), a także jego twierdzeń, z których wynika, że pomówił pewne osoby o przestępstwa, których te osoby nie popełniły,

7) R. I. (1) wniósł (16 maja 2014 roku) o zmianę obrońcy z urzędu, wskazując, że jego obrońca wyłudził od niego oraz jego rodziny pieniądze (12 tys. zł) oraz działał na niekorzyść oskarżonego, w sytuacji gdy ze zgodnych oświadczeń adw. M. S. (obrońcy R. I. (1)) oraz J. I. (ojca R. I. (1)) wynika, iż tego rodzaju wyłudzenie nigdy nie miało miejsca, a z protokołu z rozprawy z dnia 5 czerwca 2014 roku, w sprawie o sygn. akt II K 239/09 wskazano iż R. I. (1), „może źle napisał w tym piśmie, że wyznaczony obrońca z urzędu działa na jego niekorzyść. Podaje, iż nie potrafi wskazać przykładu jedynie chodziło mu o to, że sprawa długo trwa, że proces odbywa się nielegalnie i nikt nie zajął się jego sprawą po powrocie z deportacji ze Szwecji”, a tak chaotyczne i niespójne zachowanie R. I. (1) poddaje w słuszną wątpliwość twierdzenia o jego dobrej kondycji psychicznej tego oskarżonego,

8) w zeznaniach R. I. (1) dotyczących samochodu, którym dokonywane miały być przemyty w 2004 roku istnieją poważne sprzeczności, przejawiające się w tym, że najpierw R. I. (1) z całą stanowczością stwierdza, że do przewozu narkotyków w 2004 roku służyło białe B. należące do T. P. (1), a później zostało zatrzymane w Anglii w 2005 roku w trakcie przemytu, by następnie w wyjaśnieniach z 31 stycznia 2014 roku stwierdzić, że nie wie co się stało z białym B. oraz, że w Anglii zostało zatrzymane szare B., które służyło do robienia przemytów do Szwecji, a A. L. (1), wbrew wcześniejszym twierdzeniom I., nigdy nie miał nic wspólnego z białym B. oraz nigdy nie brał udziału w przemytach w 2004 roku, czym oskarżony I. sam zaprzeczył swoim wcześniejszym wyjaśnieniom,

9) w 2004 roku doszło do przemytu narkotyków ze Szwecji do Polski, z uwagi na ich niską jakość, w sytuacji gdy jedynym dowodem domniemanego przemytu są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego wyjaśnienia oskarżonego R. I. (1), a tezie tej przeczy pozostały, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności opatrzone przez Sąd przymiotem wiarygodności zeznania M. B., który nigdy nie słyszał o przemycie narkotyków ze Szwecji do Polski, ponieważ byłoby to nieopłacalne, który nadto wskazał, że przemykanie narkotyków, nawet niskiej jakości ze Szwecji do Polski, gdzie są one pięciokrotnie tańsze jest nieracjonalne i nieopłacalne, ponieważ oczywistym jest że można je było sprzedać po wyższej cenie w Szwecji tym bardziej, z uwagi na fakt, że osoby zaangażowane w przemyt prawdopodobnie miały szerokie znajomości w światku handlarzy narkotykami

w Szwecji, a powrotny, nielegalny przewóz narkotyków do Polski wiązałby się niepotrzebnym ryzykiem oraz nadmiernymi kosztami;

a) uszkodzenia w bocznych drzwi zabezpieczonego białego B. potwierdzają wyjaśnienia R. I. (1), o tym że przemyt amfetaminy ze Szwecji do Polski w rzeczywistości miał miejsce, w sytuacji gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż uszkodzenia te powstały w wyniku kontroli samochodu na przejściu granicznym, nie zaś jak przyjmuje to Sąd w wyniku umieszczania tam paczek z amfetaminą przez R. I. (1),

- obrazę przepisów postępowania, a konkretnie art. 7 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania i wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkującą przyjęciem że oskarżony, R. M. (1) dopuścił się popełnienia czynu polegającego na co najmniej 20-krotnym udzieleniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej R. I. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w transzach 1 g, 2 g, 10 g w łącznej ilości co najmniej 100 g i wartości 1.200 zł, w sytuacji gdy jedynym dowodem popełnienia tego czynu są lakoniczne i niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego R. I. (1), a Sąd w toku całego postępowania nie podjął żadnych czynności weryfikujących te wyjaśnienia ani innych czynności zmierzających do wyjaśniania okoliczności potwierdzających dokonanie tych transakcji, a przedstawione przez R. I. (1) szcątkowe w tym zakresie wyjaśnienia, zdaniem Sądu okazały się wystarczające do skazania oskarżonego R. M. (1) za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., pomimo nieprzyznania się przez tego oskarżonego do zarzucanego mu czynu, przy czym wyjaśnienia te nie okazały się wystarczające do skazania samego R. I. (1) za nielegalne posiadanie tychże narkotyków, a nawet do wszczęcia w tym zakresie postępowania;
- obrazę art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób wadliwy, z uwagi na brak dokładnego omówienia treści zeznań świadków a jedynie wybiórcze, nieobiektywne omówienie tych zeznań z eksponowaniem okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego i pominięciem szeregu niezwykle istotnych dla ustalenia stanu faktycznego twierdzeń tych świadków, a następnie uzasadnianie przyjętych ustaleń tylko na podstawie owych wyselekcjonowanych zeznań w oparciu o niewiadome kryteria, co narusza zasadę obiektywizmu i rzutuje na ocenę prawidłowości dokonanej przez Sąd oceny zgromadzonego materiału dowodowego;
- obrazę art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., poprzez nie powołanie innego biegłego w sytuacji gdy w trakcie przesłuchania biegłych ujawniły się okoliczności osłabiające zaufanie do ich wiedzy i bezstronności biegłych, a ich opinia okazała się niejasna oraz zachodziły w niej sprzeczności opinii w części psychiatrycznej i psychologicznej, a nadto z treści zeznań biegłych wynika, że korzystali oni z materiałów nie zgromadzonych w aktach sprawy i niedostępnych dla stron niniejszego postępowania;
- obrazę art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 1 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 1 k.k., poprzez jego zastosowanie polegającą na skazaniu oskarżonego R. M. (1) za dwukrotne uczestnictwo (w ramach zorganizowanej grupy) w wewnątrzspółnotowej dostawie amfetaminy z Polski do Szwecji oraz jednokrotne uczestnictwo w wewnątrzspółnotowej dostawie amfetaminy ze Szwecji do Polski, w sytuacji gdy zarzucane czyny miały mieć miejsce w okresie od lipca 2004 r. do połowy września 2004 r., a ówczesnie obowiązująca z dnia 24 kwietnia 1997 r. ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii, nie znała pojęcia „wewnątrzspółnotowej dostawy”, które to pojęcie wprowadzone zostało dopiero ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w skutek czego oskarżony R. M. (1) został skazany za czyn, który w chwili jego popełnienia nie był przez ustawę zakazany, a nawet nie był przez nią znany;
- obrazę art. 45 § 1 k.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji orzeczenie wobec oskarżonego R. M. (1) przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 16250 zł, w sytuacji gdy w toku postępowania nie udało się, nawet pośrednio, ustalić czy oskarżony R. M. (1) odniósł jakąkolwiek korzyść z zarzucanego przestępstwa, a z materiału zgromadzonego w sprawie oraz z poczynionych

przez Sąd I instancji ustaleń wprost wynika, że zaangażowanych w przemyt miało być więcej niż 4 osoby (co najmniej o 3 osoby więcej);

- rażąco niewspółmierność kar jednostkowych i kary łącznej wymierzonych oskarżonemu tak kar jednostkowych jak i kary łącznej w zaskarżonym wyroku, przejawiającą się w orzeczeniu wobec oskarżonego kary rażąco zbyt surowej w stosunku do przypisanej mu roli w przestępczym procederze, okoliczności sprawy, stopnia zawinienia, właściwości majątkowych i osobistych oskarżonego oraz jego sposobu życia zarówno przed, jak i po popełnieniu przestępstwa, która to kara jawi się w odczuciu społecznym jako rażąco niesprawiedliwa.

W oparciu o wskazane powyżej zarzuty wniósł o uniewinnienie oskarżonego R. M. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt 17, poprzez wyeliminowanie z opisu czynu kwalifikacji z art. 65 k.k. oraz istotne złagodzenie kary, ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez nieorzeczenie przypadku korzyści, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez istotne złagodzenie wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych oraz kary łącznej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Poznaniu - do ponownego rozpoznania. Ponadto, na podstawie art. 427 § 3 k.p.k. wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów, o których mowa w niniejszym piśmie zgromadzonych w aktach sprawy prowadzonej pod sygn. III K 239/09 oraz w aktach sprawy o sygn. III K 223/13, na okoliczność wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. I. (1).

Z kolei obrońca oskarżonego **obrońca oskarżonego T. P. (1)** zaskarżyła ww. wyrok w całości, zarzucając:

1. Obrazę przepisów postępowania mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:

a) art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 424 kpk poprzez jednostronną ocenę materiału dowodowego, a zwłaszcza polegającą na:

- uznaniu właściwie za jedyny wiarygodny dowód wyjaśnień oskarżonego R. I. (1) w sytuacji gdy w sprawie są liczne dowody przeciwne (wyjaśnienia pozostałych współoskarżonych, zeznania świadków) świadczące zarówno o tym, że wersja przedstawiona przez oskarżonego I. jest nieprawdziwa jak i wskazujących na okoliczności związane ze stanem zdrowia oskarżonego I., który mógł mieć wpływ na formułowane przez niego pomówienia,
- niewyjaśnieniu, dlaczego Sąd mając do wyboru różne wersje podawane przez osk. I. odnośnie jednego zderzenia zdecydował się wybór jednej, nie odnosząc się do odmiennych wyjaśnień tego samego oskarżonego,
- uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego T. P. (1) (poza częścią wyjaśnień która dotyczy pożyczenia samochodu) uznając je jedynie za linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej oraz jako strategię mającą na celu osłabienie wymowy wyjaśnień oskarżonego I.. W sytuacji kiedy wszystkie wyjaśnienia składane przez oskarżonego P. cechują się niezmiennością i konsekwencją, a przede wszystkim dlatego, że oskarżony P. składając pierwsze wyjaśnienia nie mógł wiedzieć jakiej treści wyjaśnienia złożyli pozostali współoskarżeni w tym osk. I., nie mógł zatem "dopasować" wyjaśnień w taki sposób, aby jak twierdzi Sąd Okręgowy osłabić wiarygodność wyjaśnień I.,
- uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. w szczególności, w zakresie w jakim wypowiada się on, że nie znał oskarżonego P., pomimo tego, że poza pomówieniem osk. I. nie ma żadnego dowodu na to, że ci oskarżeni znali się przed wszczęciem niniejszego postępowania,
- uznaniu za niewiarygodne zeznań świadków G. P., M. Z. (2), M. P. (2) i Ł. F. poza tą częścią zeznań w której przyznają się do kontaktów z osk. M. i L. pomimo tego, że zeznania tych świadków były spójne i korespondowały ze sobą również co do opisów związanych ze stanem zdrowia os. I., a których to opisów Sąd nie uwzględnił uznając, że kompetencje do wypowiedzi w tym zakresie mają biegłe.

a) art. 201 kpk w zw. z 193 § 1 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art 2 § 2 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie ponownej opinii biegłych pomimo tego, że zarówno opinia jak i jej ustne poparcie przed Sadem nie

doprowadziły do uzyskania odpowiedzi na pytanie jak osk. I. reagował na podawane leki psychotropowe i jak pod ich wpływem się zachowywał, a samo stwierdzenie, że leki są podawane po to aby pomóc, a nie zaszkodzić a oskarżony I. "przeżył" w żaden sposób nie wyjaśnia wątpliwości,

b) art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk i art. 6 kpk poprzez nie przeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłych pomimo tego, że na jaw wyszły okoliczności, że zespół biegłych wydający opinię do sprawy o sygn. akt 239/09 korzystał z materiałów nieznanymi stronom niniejszego procesu, a w poczet materiału dowodowego włączona została jedynie opinia z akt w/w sprawie co w sposób oczywisty naruszyło prawo do obrony,

c) art. 167 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z dokumentacji medycznej dotyczącej stanu zdrowia osk. I. oraz o nieustalenie przyczyn jego przeniesienia na oddział terapeutyczny pomimo tego, że ustalenie tych okoliczności miało doniosłe znaczenie dla kluczowej sprawy odnoszącej się do stanu zdrowia oskarżonego I.,

d) art. 167 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt. 2 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 6 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadków A. C., P. D., M. K. (4), K. O. oraz M. M. (4) jako nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pomimo tego, że odpłatne wypożyczanie samochodów było typową działalnością prowadzoną przez osk. P. i jako taka nie może stanowić okoliczności obciążającej,

1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a mający wpływ na jego treść sprowadzający się do mylnego uznania, że oskarżony T. P. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przez pryzmat art. 4 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk nie daje ku temu podstaw,

2. Obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 63 §1 kk poprzez jego niezastosowanie i nie zaliczenie oskarżonemu na poczet orzeczonej kary okresu faktycznego pozbawienia wolności.

Formułując powyższe zarzuty obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. P. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Z kolei **obrońca oskarżonego L. W. (1)** zaskarżył wyżej oznaczony wyrok w zakresie dotyczącym tego oskarżonego w całości, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegający na:

a) przyjęciu, że oskarżony wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowych dostawach znacznych ilości substancji psychotropowych, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że w okresie objętym zarzutem oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, i że grupę taką tworzyli także pozostali współoskarżeni,

b) przyjęciu, że grupa przestępcza kierowana była przez dwóch dotąd nieustalonych mężczyzn, wyłącznie w oparciu o brak okoliczności faktycznych potwierdzających w tym zakresie sprawstwo W. M. i A. L.,

c) przyjęciu, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z oskarżonymi I., M. i P., podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż w 2004r oskarżony nie znał tych osób,

d) przyjęciu, że oskarżony w okresie objętym zarzutem wykonywał skrytki wykorzystywane do ukrywania narkotyków na polecenie oskarżonego R. M. ps. R., podczas gdy z materiału dowodowego, a w szczególności z wyjaśnień współoskarżonego R. M. i zeznań M. B., a także z wyjaśnień oskarżonego L. W. wynika, iż skrytki te oskarżony wykonywał w 2006r.,

e) przyjęciu, iż oskarżony L. W. posiadał wiedzę do tyczącą dostaw narkotyków, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż żaden ze współoskarżonych nie mógł go o takich okolicznościach informować,

f) niewyjaśnieniu wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, a w szczególności okoliczności dotyczących ilości i czasu przewozu narkotyków, możliwości pomieszczenia tych narkotyków w przygotowanej skrytce lub tzw. boczach drzwi,

g) przyjęciu, że oskarżony uzyskał z popełnionego przestępstwa korzyść majątkową w kwocie 16 250 zł, pomimo iż z materiału dowodowego nie wynika, że oskarżony odniósł korzyść majątkową z przestępstwa w 200 ustaleni ceny 1 kilograma amfetaminy.

1. naruszenie przepisów postępowania, mający istotny wpływ na treść orzeczenia tj.:

a) przepisu art. 5§2 KPA poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości dotyczących okoliczności wypożyczenia samochodu m-ki B. (...) przez T. P. w roku 2004 na niekorzyść oskarżonego,

b) przepisu 7 KPA poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego w postaci:

- wyjaśnień oskarżonego R. I. w zakresie czasu popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów poprzez przyznanie tym wyjaśnieniom waloru wiarygodności pomimo ich sprzeczności z wyjaśnieniami pozostałych współoskarżonych, a także zeznaniami świadka B.,
- wyjaśnień oskarżonego T. P. na okoliczność pożyczania samochodu oskarżonemu W. M., pomimo iż wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w treści wyjaśnień oskarżonego L. W. i R. M.,
- materiału dowodowego dotyczącego ceny kilograma amfetaminy w roku 2004r, wyłącznie w oparciu o treść zeznań M. B.,

1. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego w stosunku do stopnia jego zawinienia polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kar jednostkowych i kary łącznej niewspółmiernie surowych do roli jaką odegrał w popełnionych przestępstwach, a także w stosunku do jego warunków i właściwości osobistych.

W konsekwencji wniósł o uniewinnienie oskarżonego od czynów przypisanych mu w pkt. 22 i 23 wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Z kolei **obrońca oskarżonego R. S.** zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonego R. S. i to w zakresie punktu XVII wyroku i zarzucił mu:

1) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na naruszeniu zasad ujętych w wyżej wymienionych przepisach, w następstwie czego sąd I instancji dokonał błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - w szczególności co do oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. I. (1) złożonych w toku postępowania przygotowawczego oraz sądowego w przedmiotowej sprawie;

2) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 193 § 1 k.p.k. poprzez nie zasięgnięcie opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów, czego następstwem było dokonanie oceny wartości pojazdów bez uzyskania wiedzy specjalistycznej wymaganej okolicznościami sprawy,

3) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 177 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z wyjaśnień oskarżonych K. K. (1), M. P. (1), J. K. (1) na okoliczność współpracy i wzajemnych zależności wyżej wskazanych osób istniejących w związku procederem kradzieży samochodów w tym w szczególności tych zależności w roku 2006,

4) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 424 § 1 i 2 k.p.k. polegającą na braku wskazania przez sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, nie wyjaśnieniu podstawy prawnej rozstrzygnięcia,

5) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, będący następstwem powyższych uchybień procesowych, polegający na ustaleniu, że oskarżony był sprawcą czynu przypisanego oskarżonemu w pkt XVII; oraz że był osobą organizującą kradzież aut w roku 2006,

6) rażącą niewspółmierności kary za drugi z czynów tj. czyn pkt XVII wyroku, a także wymierzenie rażąco surowej kary łącznej, która powinna być ustalona na zasadzie pełnej absorpcji, oraz niezastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego punkcie XVII wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. I. (1) okazała się zasadna i to w stopniu prowadzącym do dokonania zasadniczych zmian w zakresie zastosowanej wobec tego oskarżonego represji karnej. Z kolei apelacje obrońców oskarżonych T. P. (1) oraz L. W. (1) były skutecznym impulsem do dokonania także analizy rozstrzygnięć w zakresie orzeczonych wobec nich kar jednostkowych za czyny z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i w konsekwencji rozstrzygnięć w zakresie orzeczonych wobec nich kar łącznych pozbawienia wolności, prowadząc do stosownych zmian. Również okazały się konieczne zmiany w zakresie orzeczonych wobec oskarżonych R. I. (1), R. M. (1), L. W. (1) środków karnych opartych o art. 45§1 k.k.. Także wobec oskarżonego T. P. (1) zaszła konieczność uzupełnienia wyroku o rozstrzygnięcie w oparciu o art. 63§1 k.k. Natomiast apelacja obrońcy oskarżonego R. S. okazała się niezasadna. Oczywiście motywy dokonania stosownych zmian zaskarżonego wyroku- wskazanych teraz hasłowo- zostaną dokładnie wyjaśnione w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do apelacji obrońcy oskarżonego R. I. (1) i wykazać, że nie ma on racji (jak i sam oskarżony w toku procesu, w tym na rozprawie apelacyjnej) wskazując na konieczność umorzenia postępowania karnego z uwagi na powagę rzeczy osądzonej powołując się na wcześniejsze prowadzenie postępowania karnego przez szwedzkie organa ścigania, którego przedmiotem miał być wcześniejsze „przemyty” narkotyków, w tym obejmujące zdarzenia o tym charakterze, które były przedmiotem niniejszego postępowania. W aktach sprawy znajduje się wyrok skazujący wydany przez Sąd Rejonowy w H. z 11 stycznia 2007 r. (sygn. akt B- 5398-06), który dotyczy oskarżonego R. I. (1), obejmujący przemyt narkotyków polegający na wwiezieniu do Szwecji 28 listopada 2006 r. (w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano błędną datę czynu jako 28 listopad 2009 r.) różnego rodzaju narkotyków, za które to przestępstwo wymierzono oskarżonemu karę 9 lat pozbawienia, którą to karę odbywa aktualnie w Polsce, po przejęciu owego skazania na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w P. z 29 września 2008 r. (sygn. akt (...)). Także te informacje, zwłaszcza odnoszące się do wspomnianego szwedzkiego skazania, zostały z jednej strony wymienione w uzyskanym (wraz z tłumaczeniem) w wspomnianym wyroku szwedzkim (k. 2.644- 2.652), a z drugiej strony potwierdzone to zostało wyciągiem z Rejestru Karalności z 24 stycznia 2014 r. (k. 2.679-2.680). Przysłowiową kropkę na „i” stawia informacja pochodząca z Ministerstwa Sprawiedliwości Królestwa Szwecji z 20 i 27 stycznia 2014 r. (k. 2.669- 2.670 i k. 2.678)), z której jednoznacznie i klarownie wynika, że „R. I. (1) nie miał żadnych wcześniejszych skazań na terytorium Szwecji, a wspomniany szwedzki sąd rejonowy nie dysponuje żadnym innym, poza wspomnianym wcześniej, wyrokiem skazującym, który miałby być wydany wobec tego oskarżonego”. Innymi słowy oskarżony był raz skazany na terenie Szwecji na mocy wspomnianego wyroku i za jeden czyn przytoczony powyżej, które to skazanie nie zająłoby się z przedmiotową sprawą.

Natomiast obrońca oskarżonego R. I. (1) miał rację co do kwestii odnoszących się do zakresu zastosowanej wobec jego mandanta represji karnej za poszczególne czyny co miało przełożenie na kształt również orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności jak i grzywny.

Postawa oskarżonego R. I. (1) w toku prowadzonego postępowania i to już na etapie postępowania przygotowawczego przyczyniła się w wydatny, a wręcz kluczowy, sposób do ujawnienia wielu różnorodnych przestępstw i to odnoszących się do wielu osób. Trzeba kategorycznie przypomnieć, że postawa oskarżonego, który w swoich wyjaśnieniach ujawnił okoliczności czynów z art. 258 k.k., art. 279§1 k.k., 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, była źródłem i impulsem do wykonania innych czynności dowodowych pozwalających na ujawnienie innych osób z nim współdziałających w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, rolę poszczególnych osób, w tym finalnie spersonalizowanych, mechanizmów jej działania i współdziałania członków owej grupy, sprecyzowanie wyznaczonych celów i metod ich osiągnięcia. Ta uwaga odnosi się także do tzw. przestępstw samochodowych objętych przedmiotowym postępowaniem. Dzięki wyjaśnieniom tego oskarżonego ujawniono w sposób znaczący skład personalny zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się przemytem narkotyków na teren Szwecji (raz ze Szwecji do Polski). Skoro wzięcie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej jest wręcz wyższą formą współsprawstwa i w konsekwencji w odniesieniu do czynu z art. 258§1 k.k. błędem było niezastosowanie wobec tego oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia wykonania kary określonego w art. 60§3 k.k., nawet trzeba przyjąć, że sąd meriti wykazał się pewną prawną i logiczną niekonsekwencją skoro uznał, że w odniesieniu do czynu z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii są przesłanki do zastosowania wobec tego oskarżonego uprzywilejowanej formy odpowiedzialności w zakresie represji karnej a nie dostrzegł tej konieczności w odniesieniu do czynu z art. 258§1 k.k., co czyniło ten wyrok w tej części po prostu niesprawiedliwym, mimo że zostały spełnione wszelkie przesłanki implikujące obligatoryjne nadzwyczajne złagodzenie wykonania kary przewidziane w art. 60§3 k.k. W konsekwencji zaszła konieczność zastosowania wobec niego tej instytucji, a z racji zagrożenie karą pozbawienia wolności niższą niż rok (3 miesiące) należało orzec wobec niego karę grzywny albo karę ograniczenia wolności. Sąd Apelacyjny orzekł wobec tego oskarżonego karę grzywny 100 stawek dziennych po 10 zł uznając, że jest to kara adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz warunków i właściwości osobistych oskarżonego, a nadto spełni cel w zakresie indywidualnego oddziaływania kary, jak i przyczyni się do pogłębiania świadomości prawnej społeczeństwa.

Także zbliżone stanowisko należało zająć wobec przypisanych oskarżonemu R. I. (1) przestępstw z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 12 k.k. i konieczności zastosowania wobec niego przy wymiarze kary nadzwyczajnego złagodzenia, co prawda w oparciu o inną podstawę prawną.

Nie można nie zauważyć, że to właśnie wyjaśnienia tego oskarżonego pozwoliły pociągnąć do odpowiedzialności karnej R. S.,

a wcześniej M. P. (1) skazanego na mocy wyroku Sądu Okręgowego w P. z 26 stycznia 2011 r., (...) (k. 1.005), S. K. i K. K. (1) skazanych na mocy wyroku Sądu Okręgowego w P. z 1 marca 2011 r., (...) (k. 1.068) oraz J. K. (2) skazanego na mocy wyroku Sądu Okręgowego w P. 13 czerwca 2011 r., (...) (k. 1.321). Bez wyjaśnień oskarżonego nie udałoby się dotrzeć do innych powyżej wskazanych osób, które w różnych konfiguracjach personalnych i rolach dokonywały przestępstw przeciwko mieniu wspólnie z tym właśnie oskarżonym. Owszem w aktach sprawy były dowody, zebrane w 2003 r. i 2006 r. po ujawnieniu kradzieży pojazdów, o których mowa w przedmiotowej sprawie, ale ten materiał dowodowy był jedynie źródłem ujawnienia przestępstw a nie ich sprawców. Tego nie dostrzegł sąd I instancji co było błędem merytorycznym albowiem przy właściwym spojrzeniu na te okoliczności i zachowaniu właściwej proporcji sprowadzającej się do konstatacji, że bez wyjaśnień oskarżonego nie pociągnięto do odpowiedzialności karnej żadnego ze sprawców tych przestępstw przeciwko mieniu, o których mowa w akcie oskarżenia. To właśnie postawa oskarżonego, kiedy poszedł na bardzo szeroką współpracę z organami ścigania, zadecydowała o możliwości podjęcia wcześniej umorzonych postępowań przygotowawczych i przeprowadzenie ich wobec sprawców, w efekcie chroniąc interesy pokrzywdzonych. W tej sytuacji oskarżony bez cienia wątpliwości zasługiwał na nadzwyczajne złagodzenie orzeczonych kar za tzw. przestępstw samochodowe w oparciu o art. 60§2 pkt 2 i §6 pkt 3 k.k. Z kolei relatywizacja złagodzonych kar pozbawienia wolności – odpowiednio orzeczono je w

wymiarach 10 miesięcy i 6 miesięcy- to efekt zakresu przedmiotowego i czasowego tych poszczególnych dwóch czynów przeciwko mieniu przypisanych oskarżonemu. Jednocześnie – odmiennie od sądu I instancji- zrezygnowano z wymierzenia oskarżonemu kar grzywny ponieważ ciężką na oskarżonym obowiązki naprawienia szkody na rzecz licznych pokrzywdzonych tymi przestępstwami oraz fakt odbywania kary pozbawienia wolności już od kilku lat. Owszem oskarżony kończy odbywanie kary pozbawienia wolności 29 listopada 2015 r. ale po odzyskaniu wolności musi odpowiednio i uczciwie zaaranżować sobie dalsze życie, co z pewnością nie będzie takie łatwe, nadto musi regulować swoje zobowiązania finansowe wynikające z zaskarżonego wyroku choćby po to aby wykazać, że potrafi być uczciwym człowiekiem,

a także po to aby uniknąć konsekwencji w postaci zarządzenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności, którą orzeczono na pułapie wynikającym z zastosowania zasady absorpcji, również w odniesieniu do kary łącznej grzywny.

W tym miejscu należy odnieść się do obniżenia wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego R. I. (1) za przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii- co jest metodycznie powiązane z kwestią wymiaru kary za ten sam czyn kwalifikowany z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przypisany oskarżonym T. P. (1) i L. W. (1). Tym dwóm ostatnim oskarżonym sąd odwoławczy zdecydował się nadzwyczajnie złagodzić orzeczone kary pozbawienia wolności, uznając w obu wypadkach, że ich rola w tym przestępstwie była podrzędna. Pierwszy z nich udostępniał pojazd, który przez drugiego z oskarżonych był dostosowywany do przemytu narkotyków. Jednocześnie, nie można trafić z pola widzenia okoliczności, że te przestępstwa miały miejsce w 2004 r., a więc 11 lat temu a obaj oskarżeni nie byli dotychczas karani za przestępstwa- na co wskazują aktualne informacje z Krajowego Rejestru Karnego, uzyskane także na potrzeby postępowania odwoławczego, w konsekwencji prowadzić to musiało do uznania, że nawet najniższa kara przewidziana za wspomniane przestępstwo (3 lat) byłaby niewspółmiernie surowa dla tych dwóch oskarżonych. W konsekwencji orzeczono wobec nich kary po 2 lata pozbawienia wolności oraz po 30 stawek dziennych grzywny, po 50 zł wobec T. P. (1) i po 30 zł wobec L. W. (1). Tak ukształtowany wymiar kary winien spełnić cele oddziaływania wobec nich, jak i kształtować właściwe postawy społeczne zmierzające do poszanowania prawa. Z kolei zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności wobec tych dwóch oskarżonych czyniłoby pierwotnie karę pozbawienia wolności i grzywny orzeczoną wobec oskarżonego R. I. (1) po prostu niesprawiedliwą skoro on, który ujawnił przestępczą działalność między innymi tych dwóch oskarżonych ponosiłby surowszą odpowiedzialność. W tej sytuacji obniżono wobec niego tę karę do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł i w takim też rozmiarze orzeczono wobec niego karę łączną pozbawienia wolności oraz grzywny, uznając że w odniesieniu do niego ma zastosowanie zasada absorpcji, którą także zastosował sąd I instancji, co prawda przy innych pierwotnie orzeczonych karach częściowych.

Taki stan rzeczy wymuszał wobec oskarżonego R. I. (1) konieczność uchylecia pierwotnie orzeczonej kary łącznej i wymierzenia jej jako nowej w rozmiarze 1 roku i 6 miesięcy, konsekwentnie stosując zasadę pełnej absorpcji oraz karę grzywny 100 stawek dziennych po 10 zł również stosując w tym zakresie przywołaną wcześniej zasadę wymiaru kary łącznej.

Jeszcze raz godne i konieczne jest podkreślenia, że to postawa oskarżonego R. I. (1) przyczyniła się oraz finalnie pozwoliła pociągnąć do odpowiedzialności karnej wiele osób i to za różnorodne przestępstwa.

To „rozszerzenie przestępczej solidarności” musi de facto znaleźć- z punktu widzenia wymiaru sprawiedliwości- uznanie poprzez zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Określono wobec niego okres próby na 5 lat uznając, że ten najdłuższy okres próby pozwoli w sposób obiektywny i rzeczowy kontrolować poczynania oskarżonego, zwłaszcza z momentem odzyskania przez niego wolności, aby przekonać się, czy jego deklaracje o chęci zerwania w sposób trwały ze światem przestępczym, w którym wcześniej funkcjonował, nie są deklaracjami fasadowymi i koniunkturalnymi. Poczynania tego oskarżonego muszą być kontrolowane w sposób wnikliwy oraz permanentny i stąd orzeczono wobec niego dozór kuratora sądowego.

Z kolei odnosząc się do pozostałych apelacji obrońców oskarżonych i poszczególnych zarzutów zawartych w nich należy zauważyć, że znacząca ich część ma wspólny mianownik i można odnieść się do nich łącznie.

Mając na względzie powyższą uwagę, chodzi zwłaszcza o zarzuty dotyczące: błędów w ustaleniach faktycznych odnoszących się do funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej, kwestii stałego źródła dochodu, popełnienia przestępstw tzw. samochodowych wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym R. S. w 2006 r., obrazy przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku,

a zwłaszcza odnoszących się do oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. I. (1), wiarygodności i mocy dowodowej opinii biegłych psychiatrów i psychologa wypowiadających się- streszczając treść tezy dowodowej sądu I instancji z 9 stycznia 2012 r.- zasadniczo na okoliczność zdolności postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania (komunikowania) swoich spostrzeżeń (zdarzeń) przez tego oskarżonego oraz w przedmiocie oceny wiarygodności wyjaśnień pozostałych oskarżonych i świadków, którzy zeznawali na okoliczność zachowania się oskarżonego R. I. (1) w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, w czym upatrywano się przesłanek do obalenia lub co najmniej osłabienia jego wiarygodności.

Na wstępie należy wskazać, że analiza uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia, które generalnie odpowiada wymogom formalnym i umożliwia kontrolę odwoławczą, pozwala na stwierdzenie, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, która pozwoliła na poczynienie jednoznacznych ustaleń faktycznych, zapewniających pełną realizację zasady prawdy materialnej określonej w art. 2§2 k.p.k., a nadto jednocześnie właściwie zastosował represję karną co do kierunku jak i jej zakresu w odniesieniu do oskarżonych R. M. (1) i R. S., a co do pozostałych oskarżonych prawidłową co do zasady, choć nie ustrzegł się pewnych błędów,

o których będzie później wzmiankowane ale one same w sobie nie dyskredytowały rozstrzygnięcia co do zasady i w zasadniczych oraz znaczących jego częściach.

Przedmiotem kontroli instancyjnej jest analiza toku rozumowania sądu I instancji, który doprowadził go do przekonania o winie bądź niewinności oskarżonych. Sąd odwoławczy co do zasady ogranicza swoją działalność do weryfikacji racjonalności rozumowania sądu orzekającego, przedstawionego w zaskarżonym wyroku. Skoro skarżący je podważają, to konieczne jest bądź to wykazanie słuszności podniesionych przez nich argumentów, bądź też wykazanie sądowi a quo, że nie ma racji i dlaczego. Uczynić to można tylko przez konkretną argumentację, z przywołaniem- w zależności od zaistniałej sytuacji- określonych dowodów przeprowadzonych w danej sprawie, poglądów prawnych, albo argumentów powołujących się na racje natury logicznej (por. m.in.: wyrok SN z dnia 1 marca 2007 roku, WA 8/07, Lex nr 446355, wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2007 roku, II KK 81/06, Lex nr 448000).

Wbrew temu co sugerują apelujący Sąd Okręgowy przeprowadził zasadniczo wnikliwe postępowania. W pierwszej kolejności zaznaczyć trzeba, że sąd II instancji nie stwierdził okoliczności, które w myśl art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. (w zakresie tego przepisu z wyjątkiem rozstrzygnięcia co do środka karnego w postaci przepadku korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa orzeczonych wobec R. I. (1), R. M. (1) i L. W. (1)), bądź art. 455 k.p.k., które podlegałyby uwzględnieniu z urzędu.

Ujawnienie przez sąd I instancji w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, szczegółowe przeprowadzenie postępowania dowodowego, rozważenie w zasadzie wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, dokonanie ich oceny w pisemnych motywach wyroku w sposób wyczerpujący i zasadniczo logiczny z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi sąd II instancji do wniosku, iż ocena dowodów dokonana przez sąd meriti pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. i w żadnej mierze nie stanowi naruszenia dyrektywy w tym przepisie zawartej. Reprezentujący oskarżonych nie wskazali w żadnym punkcie apelacji na czym miałyby polegać naruszenie przez sąd normy art. 7 k.p.k. Bez wykazania między innymi, iż ocena dowodów wyrażona przez sąd I instancji jest sprzeczną z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym, żadna ze stron procesowych nie uzyskuje uprawnienia do podważania stanowiska sądu, tym bardziej czyni bezzasadny zarzuty skarżących zwłaszcza w odniesieniu do kwestionowania poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych, co miało faktycznie poprzedzać błędy w ocenie zebranego materiału dowodowego, zwłaszcza w odniesieniu do oskarżonych R. M. (1), T. P. (1), L. W. (1) oraz R. S., którzy nie przyznali się do zarzucanych im czynów (poza częściowym przyznaniem się do jednego czynu R. S.), przedstawiając własną wersję okoliczności odnoszących się do zdarzeń a w zasadzie stojących

w pełnej opozycji do wersji przedstawionej przez oskarżonego R. I. (1), obciążającego tych oskarżonych. Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc, na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji, a nie ograniczać się do przedstawienia własnej wersji nawet opierającej się na materiale dowodowym, który w ich mniemaniu powinien zasługiwać na wiarygodność. Na takie zarzuty- błędu w ustaleniach faktycznych- zasadniczo powołują się w apelacjach obrońcy oskarżonych R. M. (1), T. P. (1), L. W. (1) i R. S.. Z pewnością argumentem mającym przemawiać za uznaniem dokonania błędów w ustaleniach faktycznych przez sąd I instancji, mających w rzeczywistości polegać na przypisaniu sprawstwa tym oskarżonym co do poszczególnych zarzucanych im czynów, nie może być kwestia postulowania wiarygodności wyjaśnień tych oskarżonych oraz zeznań części świadków, którzy w jakiejś mierze potwierdzali te wyjaśnienia. Konsekwentność wyjaśnień tych oskarżonych nie jest skuteczną przesłanką do obalenia wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. I. (1). Przecież obalenie jego wiarygodności musiałyby w logicznej konsekwencji prowadzić do wydania przez sąd I instancji wyroków uniewinniających. Jednocześnie trzeba wskazać, że sąd meriti prawidłowo wykazał na jakich przesłankach uznał wiarygodność tego materiału dowodowego w rezultacie sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

W części apelacji obrońców pojawiły się zarzuty naruszenia art. 5§2 k.p.k. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5§2 k.p.k. trzeba wskazać, że naruszenie reguły z art. 5§2 k.p.k. ma miejsce jedynie wówczas, gdy sąd orzekający poweźmie wątpliwości co do istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności i nie mogąc wątpliwości tych usunąć, rozstrzyga je na niekorzyść oskarżonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 7 maja 2013 r., II AKa 58/13, LEX nr 1316234), przy czym lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wskazuje aby sąd I instancji powziął takie wątpliwości i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonych, tym bardziej, że adresatem tego przepisu nie są strony lecz sąd meriti. Oczywiście te uwagi nie mogą odnosić się do uniewinnionych oskarżonych w stosunku, do których właśnie słusznie zastosowano wspomnianą i omawianą zasadę procesową. Warunkiem prawidłowego formułowania zarzutu obrazy art. 5§2 k.p.k. jest powzięcie przez organ procesowy rzeczywistych wątpliwości, których przy prawidłowej ocenie materiału dowodowego nie udało się usunąć, a mimo to rozstrzygnięto te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Czynienie zastrzeżeń co do sposobu oceny dowodów- dokonanej przez sąd I instancji- niekorzystnej dla oskarżonych- zwłaszcza w zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. I. (1), a więc zasadniczego materiału dowodowego dotyczącego bezpośredniego udziału oskarżonych w dokonaniu poszczególnych zarzucanych im przestępstw bez uwzględnienia całego materiału dowodowego obciążającego oskarżonych, co czynią apelujący, jest po prostu nieprzekonywujące, a wręcz procesowo niedopuszczalne, bowiem prowadzi to mogłoby do poczynienia niewłaściwych ustaleń faktycznych i wypaczałoby proces subsuncji, co finalnie miałyby wpływ na ewentualną represję karną- co do jej kierunku jak i zakresu. Mając na względzie jednocześnie ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, obciążającego oskarżonych, dokonaną przez sąd I instancji, trudno ocenę w zakresie dowodu z wyjaśnień tego oskarżonego oraz zeznań części świadków (zwłaszcza w odniesieniu do tzw. przestępstw samochodowych oraz wyjaśnień J. K. (2)) kwalifikować jako naruszenie powinności wynikających z brzmienia art. 5§2 k.p.k.

Z kolei obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych, jest zgodne ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 5 czerwca 2014 r., II AKa 113/14, LEX nr 1488651). Przenosząc te uwagi na grunt realiów sprawy, trudno przyjąć,

że oskarżony R. I. (1) miał naturalny interes w tym aby- wbrew faktom- bezpodstawnie pomawiać oskarżonych o udział w przestępstwach. Na czym miałby polegać ów interes tego oskarżonego skoro w swoich relacjach nie wykluczył

swojego udziału w zarzucanych przestępstwach. Wręcz wskazał na swój de facto dosyć rozbudowany udział, który był wszechstronny oraz długotrwały. Jak sięgnie się do wyjaśnień tego oskarżonego to wyłania się obraz jego działalności, który nie miał charakteru marginalnego i okazjonalnego. Trzeba odnieść wrażenie, że jego udział był o tyle istotny, że bez niego oskarżeni mieliby co najmniej realne kłopoty, być może do pokonania ale rozciągające w czasie realizację przemytu narkotyków, na przeprowadzenie podjętych przestępczych działań. W zakresie przemytu narkotyków jednak mogliby nie znaleźć kuriera, który z racji specyfiki czynności kurierskich z reguły w pierwszej kolejności narażony jest na duże ryzyko ujęcia i poniesienia konsekwencji prawnych. Z kolei w odniesieniu do przestępstw samochodowych oskarżony R. S. nie zdecydowałby się na solowe dokonanie przestępstw.

Sąd I instancji w sposób przekonywujący wykazał, że w zakresie przemytu narkotyków oskarżeni (poza oskarżonym R. S.) działali w zorganizowanej grupie przestępczej i to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc z tej działalności stałe źródło dochodu.

Należy zaakcentować, że z wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego R. I. (1) wyłania się schemat i mechanizmy działania tej grupy. Oczywiście nie był on w stanie przekazać na tyle jasnych informacji aby obraz działalności tej grupy był szczegółowo i pełnie przedstawiony choćby w zakresie działalności osób (chodzi o dwie osoby), które zlecały przemyt i organizowały narkotyki do przemytu, co przecież wymagało z ich strony znajomości producentów narkotyków lub wcześniejszych hurtowych pośredników oraz zorganizowania pieniędzy na ich zakup. Jest zrozumiałe, że ten oskarżony tak szerokiej i wnikliwej wiedzy nie posiadał, przecież był on „tylko” kurierem, a kontakty bezpośrednie miał wyłącznie z osobami, które dostarczały jemu towar i odpowiednio przysposobiony środek lokomocji służący do przemytu narkotyków, osobą dokonującą tego przysposobienia oraz z odbiorcą tego towaru już na terenie Szwecji, który także nie dał się spersonalizować. Taki model działania- w ramach zorganizowanej grupy przestępczej- nie był modelem atypowym, taki model był wymuszony względami praktycznymi a zwłaszcza względami bezpieczeństwa całej grupy, zmierzającymi do realnego i w miarę pewnego kamuflażu jej działalności bowiem tylko taki sposób funkcjonowania dawał zorganizowanej grupie przestępczej duże szanse na skuteczne i efektywne działanie nastawione na osiągnięcie maksymalnych zysków pieniężnych z przemytu narkotyków, a faktycznie z jej hurtowej sprzedaży na terenie innego kraju. Także trzeba odnotować, że przepis art. 65§1 k.k. nie uzależnia stosowania nadzwyczajnego obostrzenia kary wobec sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, od czasu jego trwania; decydujące znaczenie ma w tym względzie sposób działania sprawcy, który zgodnie z jego zamierzeniem przysparza mu stałego dochodu (vide: postanowienie SN z 8 stycznia 2015 r., V KK 165/14, OSNKW 2015/6/49). Innymi słowy zakres ilościowy przemyconych narkotyków i sposób uzyskania pieniędzy, a więc dopiero po ich sprzedaży, wskazywał, że grupa przestępcza jako całość miała otrzymywać pieniądze sukcesywnie jako wypadkowa tempa ich sprzedaży przez odbiorców w Szwecji i ograniczeń wynikających z ryzyka wykrycia. W konsekwencji sukcesywne „spływanie zysków” musiało być długotrwałe ale jednocześnie permanentne, choć z pewnością nie mogło to być nadmiernie rozciągnięte w czasie, bowiem uzyskiwany zysk nie byłby tak odczuwalny dla grupy, a osiągnięcie szybkiego zysku było w jej naturalnym interesie. Tym samym nie ma znaczenia, że poszczególni członkowie grupy otrzymywali lub mieli otrzymywać pojedyncze sumy pieniędzy za wykonanie poszczególnych czynności, przyporządkowanych do danej roli i zadań, które wykonywali. W tej sytuacji zrozumiałe jest, że przy uniewinnieniu dwóch osób, role takich dwóch członków ustalonej zorganizowanej grupy przestępczej w zakresie przestępstw narkotykowych, będących przedmiotem postępowania, nie dało się spersonalizować co oczywiście nie znaczy, że takich osób nie było. Jak już wspomniano, jakieś osoby i to z pewnością stojące wyżej w hierarchii od oskarżonego R. I. (1), T. P. (1), L. W. (1) (którzy byli od jednorodnych czynności w ramach zorganizowanego przemytu narkotyków) a nawet R. M. (1) (którego udział był bardziej złożony) musiały zorganizować narkotyki, przez ich wytworzenie lub zakup, co wymagało wielu innych złożonych czynności. Także dalsza dystrybucja wymagała podjęcia takich złożonych zadań. Członkowie zorganizowanej grupy przestępczej mając pełną świadomość tylko własnych działań i przy znajomości celu działania grupy w postaci uzyskania zysków finansowych ze sprzedaży narkotyków w innym kraju, mieli co najmniej ogólną świadomość uczestnictwa w mechanizmie działań, który z uwagi na specyfikę celu i złożonego charakteru jego realizacji, przy konieczności zapewnienia konspiracyjnych metod działania, wymagał konglomeratu różnorodnych zachowań często równorzędnych pod względem doniosłości, wzajemnie ząbających się, tworzących zamknięty łańcuch zdarzeń. Innymi słowy bez załatwienia narkotyków, nie

byłoby konieczności organizowania środka do ich przemytu i jego stosownego przysposobienia. Następnie wykonanie tych czynności wymagało zwerbowanie kuriera i zorganizowanie trasy przemytu. Dalej zorganizowanie i wykonanie tych czynności wymagało zaaranżowanie odbioru narkotyków i ich dalszą dystrybucję, a później zorganizowanie sprawnego odbioru pieniędzy i przekazanie ich dostawcom. Te konstatacje jednoznacznie wskazują, że mamy do czynienia z zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się dostarczeniem narkotyków poza Polskę dla osiągnięcia stałych zysków finansowych.

Kluczową dla sprawy jest tematyka- zawarta w apelacjach obrońców oskarżonych R. M. (1), T. P. (1), L. W. (1) oraz R. S.- poruszająca zagadnienia wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. I. (1), z czym łączą się integralnie liczne zarzuty zawarte w tych apelacjach, naruszenia przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, zwłaszcza co do konieczności uzyskania nowej opinii biegłych psychiatrów i psychologa, błędu w postaci oddalenia w tym zakresie kolejnej inicjatywy dowodowej, aczkolwiek tej materii w swojej apelacji nie poruszał obrońca oskarżonego R. S..

Z jednej strony wskazywano, że oskarżony ten uskarża się (i stwierdzono u niego) na takie dolegliwości natury psychicznej, które wyłączają jego wiarygodność, co miało być dodatkowo poparte relacjami świadków opisujących zachowanie tego oskarżonego w trakcie odbywania przez niego kary pozbawienia wolności odbiegające od normalności, kontestowano wiarygodność- a bardziej rzetelność opinii biegłych psychiatrów i psychologa oraz ich zeznań, którzy wypowiedzieli się w odpowiednim zakresie w ekspertyzie oraz zeznaniach złożonych na rozprawie na ten temat. Również w fakcie pobytu oskarżonego na oddziale szpitalnym Aresztu Śledczego w P., w tym w związku z zaburzeniami psychiatrycznymi, w fakcie skierowana go do na oddział terapeutyczny odpowiedniej placówki penitencjarnej- w czym doszukiwano się powodów do co najmniej podważenia wiarygodności wyjaśnień tego oskarżonego.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że nie ma żadnych przesłanek merytorycznych o obiektywnym charakterze, które mogłyby implikować konieczność dyskredytowania wspomnianej opinii biegłych (jak i ich zeznań) i w konsekwencji zasadność ponowienia tego dowodu przez sąd I instancji. Opinia biegłych (jak i ich zeznania) jest rzeczowa i kompleksowa. W sposób klarowny i przekonywujący wskazali na jakiej podstawie i w jaki sposób doszli do określonych wniosków, zwłaszcza wskazujących, w jakim okresie doszło u badanego do zaburzeń psychiatrycznych, które powodowały jakościowe zaburzenia świadomości. Fakt zniszczenia notatek wykonanych w toku badania oskarżonego R. I. (1) przez jednego z biegłych nie wskazuje, że opinia sama w sobie jest nierzetelna i tym samym niewiarygodna. Biegli nie mają obowiązku dołączając do substratu swojej pracy (opinii pisemnej) materiałów, które były niczym innym jak narzędziem do przeprowadzenia badania

i wykreowania określonych wniosków. Decyzja co do doboru metod badawczych należy do biegłych i to oni decydują, jakimi metodami się posłużą dla udzielenia odpowiedzi na pytanie postawione w postanowieniu organu procesowego. Strona może oczywiście w ramach sfery kontrolowania prawidłowości takiej opinii zadawać pytania co do użytych metod badawczych oraz pominięcia określonej metody lub metod (vide: postanowienie SN z 20 lutego 2014 r., VKK 375/13, LEX nr 1441479). Wspomniane notatki nie mogą być traktowane jako dokumentacja medyczna- w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, albowiem oskarżony R. I. (1) poddany badaniom w celu wydania opinii na potrzeby przedmiotowego postępowania nie był pacjentem w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy z 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz.U. z 2012 r., poz. 159 i 742). W konsekwencji biegły był wyłącznym dysponentem tych notatek i nie miał prawnego obowiązku zachowania ich przez określony czas, skoro nie były one związane bezpośrednio z procesem leczenia wspomnianego oskarżonego. Doszukiwanie się tych wspomnianych zaburzeń- mających mieć charakter trwały- co sugerują obrońcy oskarżonych (oczywiście poza obrońcą R. I. (1) i R. S.) między innymi w fakcie przekazania przez R. I. (1) dodatkowych nowych informacji w innym procesie, jednocześnie odwołując się do zeznań świadków opisujących jego aberracyjne zachowania w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, żądanie tego oskarżonego aby uznać i przyjąć, że przedmiotowe zdarzenia kwalifikowane z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii objęte są powagą rzeczy osądzonej, same w sobie nie przekonują, że oskarżony z racji tych okoliczności de facto konfabulował i siłą rzeczy mijał się z prawdą, co do przedstawionych przez niego zaszłości. Oskarżony w swojej

postawie jest konsekwentny, a drobne różnice w jego relacjach mają ilościowy i jakościowy mały zakres nie osłabiający, a tym bardziej nie burzący jego wiarygodności. Oskarżony w swojej postawie nie koloryzuje zdarzeń, przedstawia je w sposób jasny i logiczny skoro nie rozciąga w czasie przestępczej działalności pozostałych oskarżonych i nie intensyfikuje jej jakościowo i ilościowo, a mógł tak czynić skoro jego relacje często są jedynymi relacjami na temat zaszłości, których w inny sposób czasami nie dało się do końca weryfikować dodatkowymi dowodami. Nadto konieczne i godne odnotowania, i to uznając tę konstatację jako kluczową dla przyjęcia istnienia przesłanek przesądzających jego wiarygodność, jest zbieżności jego relacji z obiektywnymi faktami w postaci zaistniałych i ujawnionych tzw. przestępstw samochodowych będących przedmiotem czynności procesowych w postępowaniu przygotowawczym, które przypisano jemu oraz oskarżonemu R. S. jak i również M. P. (1), S. K., K. K. (1), J. K. (2). Trudno kusić się o racjonalne przypuszczenie, że w jakiś nieokreślony sposób prowadzący postępowanie przygotowawcze, a zwłaszcza przesłuchujący oskarżonego R. I. (1) uzyskał od niego relacje zbieżne z tymi zdarzeniami i to na dodatek od osoby mającej zmyślać, jak chcą apelujący obrońcy (poza obrońcą oskarżonego R. I. (1)). Także ważne jest, że te relacje oskarżonego R. I. (1) znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego R. S., kiedy przyznał się co do zasady do części przestępstw popełnionych wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym R. I. (1), ale także wyjaśnienia tego ostatniego znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego J. K. (2), który przyznał się do stawianych jemu zarzutów, ujawniając rolę oskarżonych R. I. (1) jak i R. S. w przedmiotowych zdarzeniach.

Rzeczywiście błędem sądu I instancji było zaniechanie przesłuchania w charakterze świadków M. P. (1), S. K., K. K. (1) (co zauważa w apelacji obrońca oskarżonego R. S.). Gdyby do tej czynności doszło musiałaby się ona odbyć potencjalnie (przy wcześniejszym spełnieniu przesłanek z art. 391§1 i 2 k.p.k.) w oparciu o protokoły ich przesłuchań w charakterze podejrzanych i tym bardziej byłoby to cenne albowiem w znaczącej części w tym materiale dowodowym ujawniali oni okoliczności zdarzeń z udziałem oskarżonego R. I. (1), który jako pierwszy ujawnił okoliczności popełnionych tzw. przestępstw samochodowych. Te zaniechane czynności nie miały bezpośredniego przełożenia na poczynione ustalenia faktyczne w tym zakresie ponieważ oskarżony R. I. (1) ujawnił w sposób wiarygodny okoliczności ich popełnienia ale z pewnością były to niejako naturalny dodatkowy argument na wzmocnienie przesłanek determinujących jego wiarygodność. Tym samym skądinąd słuszny zarzut – bowiem brak tej czynności dowodowej jest ewidentny – działałby finalnie na niekorzyść wszystkich oskarżonych, którzy z różnych powodów kwestionują wiarygodność wyjaśnień oskarżonego R. I. (1).

Kwestia przyczyn skierowania oskarżonego R. I. (1) do oddziału terapeutycznego stosownej placówki penitencjarnej jest okolicznością ambiwalentną dla oceny wiarygodności jego wyjaśnień, tym bardziej, że to skierowanie miało miejsce kilka lat od zdarzeń jak i kilka lat od momentu złożenia przez oskarżonego pierwszych wyjaśnień obciążających pozostałych oskarżonych. Także kwestia ewentualnych rozliczeń, nieporozumień pomiędzy oskarżonym a obrońcą – uczestniczącymi w innym procesie – nie miała znaczenia dla niniejszej sprawy co znalazło swój wyraz w postanowieniu sądu II instancji oddalający stosowny wniosek dowodowy, jak i inne w toku rozprawy odwoławczej 9 czerwca 2015 r. Różnica w wyjaśnieniach oskarżonego co do dalszego losu pojazdu, który służył do przemytu narkotyków, będących przedmiotem niniejszego postępowania – to niuans, który nie mógł mieć realnego wpływu na ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, tym bardziej, że oskarżony nie miał możliwości pełnego i stałego śledzenia losu tego pojazdu. Kwestionowanie racjonalności powrotnego przemytu narkotyków ze Szwecji do Polski – o czym nigdy nie słyszał świadek M. B., samo w sobie nie daje podstaw do obalenia wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. I. (1), w których ujawnił i opisał takie zdarzenie. Taki powrotny przemyt narkotyków na wspomnianej trasie jakkolwiek daje się racjonalnie wyjaśnić

i stosownie umotywić. Grupa przestępcza po prostu nie chciała tego towaru złej jakości sprzedawać zdecydowanie poniżej kosztów, nie uzyskując oczekiwanego zysku, wolała uzyskać ten towar ponownie aby z pewnością po jego ponownej modyfikacji, „dowartościowaniu”, ponownie wprowadziłyby do obrotu uzyskując zdecydowanie większy zysk – co było przecież fundamentem działania grupy. Ten powrotny przemyt narkotyków tym bardziej był pożądany z punktu widzenia realizacji celów grupy przestępczej albowiem miała do dyspozycji kuriera, który to zadanie wykonał, a jak wiadomo, przeprowadzenie przemytu narkotyków jest czynnością o relatywnie dużym poziomie ryzyka jego ujawnienia. Z kolei uszkodzenie „boczków” drzwi w pojeździe, w którym były przemycane narkotyki zostało racjonalnie

wytłumaczone przez oskarżonego, co oczywiście nie wykluczało ich uszkodzenia w czasie kontroli przeprowadzonej przez służby celne.

Wykorzystanie w przedmiotowym postępowaniu przez sąd I instancji innej opinii biegłych psychiatrów i psychologa, wydanej w innym procesie karnym (chodzi o opinię z 2 kwietnia 2014 r., ze sprawy III K 239/09), a odnoszącej się do tożsamej problematyki zawartej w opinii biegłych tych specjalności uzyskanej w niniejszym postępowaniu (chodzi o opinię z 26 stycznia 2012 r.) było zabiegiem jak najbardziej pożądanym. Owszem ta druga opinia w świetle wcześniej uzyskanej opinii miała de facto charakter uzupełniający i potwierdzający słuszność wniosków zawartych w opinii biegłych z 26 stycznia 2012 r. oraz w ich zeznaniach. Różnica w momentach uzyskania tych dwóch opinii w sposób naturalny wymuszała posłużenie się szerszą dokumentacją medyczną uzyskaną później. Nie przeprowadzono dowodów z tej szerszej dokumentacji medycznej ale nie czyniło to automatycznie luki w postępowaniu na takim poziomie aby je skutecznie dyskredytować. Sytuacja byłaby inna gdyby sąd I instancji w przypadku rozbieżnych wniosków w obu opiniach przeszedłby nad tym stanem bezrefleksyjnie lub bez należytej wnikliwości dałby wiarę jednej z nich. Także dziwi zarzut skierowany w stosunku do opinii biegłych i ich zeznań, że w sposób niezadawalający dla skarżącego (chodzi o obrońcę oskarżonego T. P. (1)) nie udzielili odpowiedzi jak zachowywał się oskarżony R. I. (1) po podaniu jemu zaordynowanych środków medycznych. Biegli nie zajmowali się obserwacją psychiatryczną tego oskarżonego, a w trakcie podawania leków z kolei nie wiedzieli, że będą wydawać stosowną opinię na potrzeby przedmiotowego procesu. Tym samym opisywanie zachowania tego oskarżonego miałyby walor czysto spekulacyjny. Tożsama problematyka obu opinii determinowała zbieżność treściową tych dokumentów, co nie osłabia ich walorów dowodowych.

Także bezpodstawne jest kwestionowanie ustaleń faktycznych w zakresie dokonanych transakcji, których przedmiotem były narkotyki, które odbyły się pomiędzy oskarżonym R. I. (1) a oskarżonym R. M. (1). To, że w tym zakresie materiał dowodowy ograniczał się do konsekwentnych i klarownych wyjaśnień tego pierwszego oskarżonego nie osłabia to jego wiarygodności. Procedura karna nie przewiduje formalnej teorii dowodów, która stawia na ilość a nie na jakość dowodów. O wiarygodności wyjaśnień R. I. (1) wypowiedziano się wcześniej, jedynie można podkreślić, że skoro jego wyjaśnienia w zakresie wyjaśnień odnoszących się do przedmiotowych „przestępstw samochodowych” znajduje potwierdzenie w innym szerokim materiale dowodowym, nawet abstrahując od błędnie zaniechanych pewnych czynności dowodowych, o czym wcześniej wzmiankowano, to trudno uznać, że w zakresie innych przestępstw, będących przedmiotem niniejszego postępowania, wiarygodność jego wyjaśnień jest obalona tylko z tego powodu, że zasadniczo był to jedyny dowód sprawstwa pozostałych oskarżonych, którym postawiono stosowne zarzuty z art. 258 k.k. i opisane w ustawie z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Rzeczywiście w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie znalazł się stosowny fragment zajmujący się kwestią zmiany stanu prawnego pomiędzy datą „przestępstw narkotykowych” a datą wyrokowania w tym zakresie, zwłaszcza też w kontekście art. 4§1 k.k. Nie mniej to uchybienie nie miało żadnego znaczenia dla treści zaskarżonego wyroku. Owszem w dacie czyn kwalifikowanego w akcie oskarżenia z ar. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r.- tj. w okresie od lipca 2004 r. do połowy września 2004 r., obowiązywała ustawa z 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 75, poz. 468 ze zm.), przy czym nie ma racji apelujący (obrońca oskarżonego R. M. (1)), że przemyt narkotyków z Polski do Szwecji i ze Szwecji do Polski były zachowaniami ambiwalentnymi w świetle tej ustawy wcześniej obowiązującej skoro nie znała ona pojęcia znamienia w postaci „wewnątrzwspólnotowej dostawy”. Nie mniej koniecznie należy wskazać, że miejscem dokonania czynności sprawczych przestępstwa w art. 42 ust. 1 ustawy z 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 75, poz. 468 ze zm.) w formie „przywozu z zagranicy”, „wywozu za granicę” i „przywozu w tranzycie” środków odurzających, substancji psychotropowych, mlecza makowego lub słomy makowej, jest odpowiednio granica i terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (vide: uchwała SN z 30 lipca 2002 r., I KZP 19/02, OSNKW 2002/9-10/67). Innymi słowy doszło w przedmiotowych zdarzeniach do wprowadzenia do obrotu amfetaminy poprzez jej wywóz z Polski i przywóz do Polski- co należy rozumieć jako wszelkie udostępnienie osobom trzecim odpłatne lub nieodpłatne środków odurzających, środków psychotropowych lub ich prekursorów- o czym mówi art. 6 pkt 30 ustawy z 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Zagrożenie karą za czyn z art. 42 ust. 3 ustawy z 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

jest tożsame z zagrożeniem przewidzianym w art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2012 r., poz. 124). Także poprzednio obowiązująca ustawa przewidywała w art. 55 ust. 3 możliwość orzeczenia na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii nawiązkę w wysokości do 50.000 zł. Rzeczywiście aktualnie obowiązujące przepisy definiują już takie pojęcia jak (vide: art. 4 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii): przewóz- każde przemieszczenie środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej między dwoma państwami przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które zaczyna się i kończy poza tym terytorium; przywóz- każde wprowadzenie na obszar celny Wspólnoty Europejskiej środków odurzających lub substancji psychotropowych; wewnątrzspółnotowa dostawa- przemieszczenie środków odurzających lub substancji psychotropowych z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej; wewnątrzspółnotowe nabycie- przemieszczenie środków odurzających lub substancji psychotropowych z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; wprowadzanie do obrotu- udostępnienie osobom trzecim, odpłatnie lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych, prekursorów lub środków zastępczych; wywóz- każde wyprowadzenie poza obszar celny Wspólnoty Europejskiej środków odurzających lub substancji psychotropowych. Nie mniej takie doprecyzowanie języka prawnego- poprzez stworzenie stosownych definicji legalnych określonych pojęć, którymi posługuje się obecnie obowiązująca ustawa nie czyni zachowań oskarżonych obojętnymi dla poprzednio obowiązującego systemu prawnego odnoszącego się do określonej rzeczywistości.

Zgodnie z definicją korzyści majątkowej- zawartą w art. 115§4 k.k.- korzyścią majątkową jest korzyść zarówno dla siebie, jak dla kogo innego. W tej sytuacji zbędne było ustalanie czy oskarżony R. M. (1), jak i inni oskarżeni, działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się przemytem narkotyków, fizycznie uzyskali, z przestępstw z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jakieś pieniądze. Oczywiście doświadczenie życiowe jednoznacznie wskazuje, że oskarżeni podjęli się tej ryzykownej działalności dla uzyskania szybkich, dużych i łatwych aczkolwiek nielegalnych pieniędzy. Zasadniczo swoją działalność skierowali na „eksport” narkotyków do Szwecji nie z pobudek altruistycznych, nawet takich pobudek nikt rozsądny nie podjąłby się znaleźć, a właśnie dla maksymalizacji zysku finansowego. Nawet „import” narkotyków ze Szwecji do Polski, który przecież był niczym innym jak skutkiem „wypadku przy pracy”, skoro miano wprowadzić do obrotu towar złej jakości, służył do maksymalizacji potencjalnych zysków, a także aby nie psuć sobie zapewne jakiejś marki (być może i dobrej w świecie przestępczym), rzetelności i renomy u szwedzkich kontrahentów, którzy mogliby się zrazić do niesolidnych Polaków, mogących w ten sposób utracić atrakcyjny rynek zbytu.

Z kolei mieli rację apelujący obrońcy oskarżonych, zwłaszcza chodzi o obrońców oskarżonego R. M. (1) i oskarżonego L. W. (1), że błędnie określono zakres finansowy orzeczonego środka karnego w oparciu o art. 45§1 k.k. w postaci przypadku korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa. Rzeczywiście w opisie przypisanych czynów poszczególnym oskarżonym, kwalifikowanych z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wyraźnie wskazano, że w tym przestępczym procederze uczestniczyło łącznie 7 osób, w tym cztery spersonalizowane tj. oskarżeni oraz trzy osoby, których nie dało się spersonalizować. Taki stan rzeczy wytwarzał konieczność przyjęcia, że te wszystkie te osoby odniosły korzyść materialną i wobec tej ilości osób należało w równych częściach podzielić ustaloną korzyść materialną- co dawało ich indywidualny udział po 9.285 zł i w tym zakresie należało zmienić zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego R. I. (1) (pkt 5- w oparciu o art. 440 k.p.k.), oskarżonego R. M. (1) (pkt 18), oskarżonego L. W. (1) (pkt 24). Na marginesie należy odnotować, że sąd I instancji błędnie wobec oskarżonego T. P. (1) nie orzekł tego obligatoryjnego środka karnego, a wobec braku stosownego środka odwoławczego kwestionującego brak takiego rozstrzygnięcia zmiana zaskarżonego wyroku i to na niekorzyść tego oskarżonego nie była możliwa.

Z racji tego, że oskarżony R. M. (1) był istotną osobą, w funkcjonowaniu ustalonej zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się obrotem narkotykami na ogromną skalę, skoro jego rola nie ograniczała się do jednorodzących czynności w odróżnieniu od pozostałych oskarżonych (oczywiście poza oskarżonym R. S.), którzy indywidualnie pełnili odpowiednio rolę kuriera, dostawcy pojazdu służącego do przemytu narkotyków, przyspasabiającego ten pojazd. Oskarżony R. M. (1) koordynował działania tych wspomnianych osób. W tej sytuacji uznano, że nie ma przesłanek do nadzwyczajnego złagodzenia orzeczonej kary pozbawienia wolności za przypisane przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy

z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a tym samym wymierzenia jemu nowej kary łącznej pozbawienia wolności, mimo, że wcześniej nie był karany za przestępstwa, jak to również miało miejsce w stosunku do choćby oskarżonych T. P. (1) i L. W. (1).

Brak uzyskania paszportu od oskarżonego R. I. (1), co zauważa w apelacji obrońca oskarżonego R. M. (1), który miałby obrazować przekraczanie granicy przez tego oskarżonego w inkryminowanym okresie nie może uchodzić na brak rzutujący na całość postępowania dowodowego,

a zwłaszcza odnoszącego się do oceny wiarygodności wyjaśnień R. I. (1). Z jednej strony formalny tryb przekraczania granicy polskiej został wykazany informacjami pochodzącymi od Straży Granicznej, z których również wiemy, że nie zawsze te zdarzenia były potwierdzane stosownym stemplem w paszporcie bowiem do bezpośredniej kontroli granicznej nie zawsze dochodziło. Z kolei przekraczanie granic na niepolskich granicach na przestępczym przemytniczym szlaku wspomnianego oskarżonego także nie zawsze jest w ten sposób odnotowywane i potwierdzane w paszporcie- jak podpowiada notoria.

Z kolei ewentualne potwierdzenie w paszporcie przekraczania tych granic przez oskarżonego tylko wzmacniałoby jego wiarygodność, a ewentualny brak odnotowywania takich zdarzeń w tym dokumencie nie miałby automatycznego przełożenia na osłabienie wiarygodności wyjaśnień R. I. (1).

Jednocześnie należy uznać, że kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz grzywny, jak i kara łączna pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego R. M. (1) nie rażą swoją surowością, są w pełni adekwatne do przypisanych jemu poszczególnych czynów, a zastosowanie wobec niego zasadniczo zasady pełnej absorpcji (wykroczenie poza tą zasadę było minimalne i sprowadzało się do kary 3 miesięcy pozbawienia wolności) przy wymierzaniu kary łącznej pozbawienia wolności świadczy o właściwej represji karnej co do kierunku i jej intensywności, a ona ma w pełni cechy sprawiedliwej sankcji w aspekcie oddziaływania wobec tego oskarżonego jak i w szerszym aspekcie w zakresie kształtowania właściwych postaw społecznych zmierzających w swojej funkcji do poszanowania prawa i zaakcentowania oraz unaocznienia, że przestępstwo po prostu nie popłaca.

Obrońca oskarżonego R. M. (1) zawarł słuszny zarzut braku rozstrzygnięcia w oparciu o art. 63§1 polegający na zaliczeniu na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania tego oskarżonego, co miało miejsce w okresie od 22 maja 2010 r. do 30 czerwca 2010 r.- co wynika z odpowiednich dokumentów zawartych w aktach sprawy (protokołu zatrzymania, postanowienia o uchyleniu stosownego środka zapobiegawczego i nakazu zwolnienia) implikujących zmianę zaskarżonego wyroku w odpowiednim zakresie poprzez jego uzupełnienie w pkt III wyroku sądu II instancji.

Oddalenie wniosku dowodowego- co definiuje jako stosowny zarzut apelacyjny obrońca oskarżonego T. P. (1)- o przesłuchanie grupy osób, mających potwierdzić, że ten oskarżony prowadził działalność gospodarczą polegającą na wynajmie samochodów- była decyzją słuszną sądu I instancji. Dowód ten w przypadku jego przeprowadzenia mógł prowadzić do przyjęcia,

że rzeczywiście oskarżony wynajmował samochody ale ta okoliczność sama w sobie nie była w stanie obalić wersji podanej przez oskarżonego R. I. (1), z której wynikało, że oskarżony T. P. (1) z pełną świadomością realiów dostarczał samochód do stosownych przeróbek aby służył on następnie do przemytu narkotyków. Innymi słowy nikt nie ma zamiaru kwestionować prowadzenia tej działalności przez tego oskarżonego ale nie mniej ona sama w sobie nie wykluczała jego udziału w przestępczych działaniach.

Także obrońca oskarżonego L. W. (1) nie ma racji podkreślając, że wyjaśnienia oskarżonego R. I. (1) pozostają w sprzeczności z zeznaniami M. B.. Ten ostatni swoimi zeznaniami nie obalił wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. I. (1) albowiem nie podał żadnych obiektywnych informacji, które wykluczałyby fakt zaistnienia zdarzeń podanych przez R. I. (1). Co najwyżej mówił, że o takich zdarzeniach nie słyszał ale nie jest to miarodajne do przyjęcia, że nie miały one miejsca. Taki stan wiedzy tego świadka nie dziwi ponieważ trudno przyjąć aby członkowie grupy mieli racjonalne powody relacjonowania właśnie jemu zaszłości, a charakter ich przestępczych działań wskazywał- jak podpowiada doświadczenie życiowe- że nie było w interesie zapewnienia „bezpieczeństwa” zorganizowanej grupy przestępczej ujawnianie jej przeszłości. Także wbrew sugestiom apelującego nie jest prawdą, że oskarżeni T. P. (1) i R.

M. (1) nie znali oskarżonego L. W. (1). Przeczą temu wiarygodne wyjaśnienia R. I. (1), z których wynika, że mężczyźni ci mieli ze sobą bezpośredni kontakt. Zrozumiała jest także to – między innymi mając na względzie upływ czasu i ograniczone możliwości dowodowe – że nie udało się ustalić dokładnych dat przedmiotowych przemytów narkotyków, źródła pochodzenia narkotyków, ilości uzyskanych pieniędzy i sposobu ich dystrybucji. Nie zaskakuje, że oskarżony R. I. (1) nie dysponował wiedzą w tym zakresie choćby z uwagi na jego ograniczoną rolę w zorganizowanej grupie przestępczej.

Metoda ustalenia wartości narkotyków będących przedmiotem przedmiotowych przemytów, w oparciu o zeznania M. B., nie jest doskonała ale to ten świadek uczestniczył w innych przemytach narkotyków do Szwecji i dysponował stosowną wiedzą i nie ma przesłanek do przyjęcia, że w tym zakresie podawał nieprawdę. Dokonane wyliczenie wartości narkotyków na 2004 r. jest jak najbardziej korzystne dla oskarżonych i nie świadczy aby było wygórowane, jednocześnie wyliczenie to jest logiczne i matematycznie prawidłowe.

Kwestia braku wiarygodności wyjaśnień oskarżonych stojących w dowodowej kontrze wobec wyjaśnień oskarżonego R. I. (1) była już wyjaśniona kiedy odniesiono się do oceny wiarygodności tego ostatniego i jej źródeł, tym samym tych konstatacji nie ma sensu metodycznego aby powielać.

Na marginesie trzeba wskazać, że sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku omawiając wymiar kary zastosowany wobec T. P. (1) powołał się na art. 60§3 i 6 pkt 2 k.k. w odniesieniu do czynu z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2004 r. (k. 57 uzasadnienia), faktycznie nie stosując tej instytucji prawa materialnego wobec tego oskarżonego. Jednocześnie odnośnie orzeczonej kary za przestępstwo z art. 258§1 k.k. przypisane temu oskarżonemu w ogóle nie wypowiedział się, pomijając już błędy przy wymiarze kary dostrzeżone przez sam sąd I instancji w odniesieniu do tego oskarżonego jak

i oskarżonego L. W. (1) za przypisane im czyny z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2004 r. Nie mniej te błędy same w sobie nie dyskredytowały rozstrzygnięcia i nie czyniły go nieczytelnym, bądź nie dającym się skontrolować, tym bardziej, że uchylene wyroku i przekazanie sprawy oskarżonego T. P. (1) byłoby zbiegiem w pewnym sensie sztucznym, bo usiałby się ograniczać do zakwestionowania rozstrzygnięcia nie co do zasady a co do części rozstrzygnięcia w zakresie orzeczonej kary jednostkowej i ewentualnie kary łącznej, i tak nie mogąc pogarszać sytuacji tego oskarżonego w ponownym „kadłubowym” procesie- zgodnie z art. 443 k.p.k.

W odniesieniu do oskarżonych T. P. (1) i L. W. (1) okazały się słuszne zarzuty niewspółmierności orzeczonych kar ale w odniesieniu do przypisanych czynów kwalifikowanych z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz orzeczonych kar łącznych- co już wcześniej sygnalizowano omawiając przesłanki obniżenia wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego R. I. (1) za przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. Z racji tego, że te przypisane przestępstw tym dwóm oskarżonym miały miejsce prawie 11 lat temu i mając na względzie ich podrzędną rolę w zorganizowanej grupie przestępczej, w której wykonywali jednorodnjowe czynności oraz fakt dotychczasowej niekaralności za przestępstwa implikowała inną ocenę tych zachowań w świetle oceny społecznej szkodliwości tych czynów oraz kryteriów wymiaru kary odnoszących się do właściwości i zachowania po ich popełnieniu, co musiało znaleźć stosowne odzwierciedlenie w zakresie zastosowanej represji karnej. Stąd uznano, że nawet najniższa kara przewidziana za to przestępstwo (3 lata pozbawienia wolności) byłaby niewspółmiernie surowa i dlatego nadzwyczajnie złagodzone ich wymiar, a orzeczone obligatoryjne kary grzywny obniżono o nieco ponad 1/3 ich pierwotnego wymiaru zaproponowanego przez sąd I instancji w zaskarżonym wyroku. Jednocześnie zgodnie z wymiarem kary zawartym w zaskarżonym wyroku- i będąc konsekwentnym- wobec tych dwóch oskarżonych zastosowano zasadę pełnej absorpcji przy wymiarze kar łącznych pozbawienia wolności.

Nie można zgodzić się z zarzutem zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego R. S., w którym postulował konieczność uzyskania opinii biegłych z zakresu wyceny pojazdów będących przedmiotem tzw. przestępstw samochodowych przypisanych temu oskarżonemu. O tyle ten zarzut zaskakuje ponieważ w toku procesu trwającego kilka lat nikt nie kwestionował wyceny tych pojazdów, pojawia się ona dopiero na etapie postępowania apelacyjnego a więc można dojść do wniosków, że albo jest to zachowanie nielojalne wobec sądu albo wątpliwości te mają charakter iluzoryczny.

W tym miejscu należy przypomnieć, że temu oskarżonemu przypisano kradzieże samochodów na szkodę: J. N., W. K., M. K. (2) oraz M. i P. S..

W odniesieniu do pojazdu należącego do J. N. zakład ubezpieczeń wypłacił odszkodowanie za utracony pojazd w kwocie 16.500 zł, natomiast wycena pozostałych pojazdów to wynik wyceny dokonanej przez pokrzywdzonych co podali w czasie ich przesłuchań- odpowiednio K.- 16.000, K.- 9.000 zł, S.- 24.000 zł. Mając na względzie marki poszczególnych tych trzech pojazdów, ich rok produkcji (odpowiednio 1997 r., 1998 r., 2004 r.) i daty czynów- te wyceny dokonane przez pokrzywdzonych nie są wyolbrzymione i oderwane od ówczesnych realiów rynkowych. Konieczność dopuszczenia opinii biegłego rzeczoznawcy wystąpić może wtedy, gdy udokumentowana kwota szkód rodzi uzasadnione podejrzenia co do jej prawdziwości lub jej oszacowanie niewątpliwie wymaga wiadomości specjalnych. Jeżeli natomiast zakres szkód da się określić w sposób niewątpliwy w oparciu o dowody zebrane w sprawie, a dla oceny ich wiarygodności wystarczą ogólnie przyjęte zasady doświadczenia życiowego, ustalenia takie pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k., a powoływanie biegłego jest zbędne (vide: postanowienie SN z 2 sierpnia 2014 r., II KK 200/14, LEX nr 1504560).

Co do oceny materiału dowodowego, który legł u podstaw ustaleń faktycznych wskazujących na sprawstwo oskarżonego R. S. w przypisanych jemu przestępstwach sąd II instancji omówił tę materię odnosząc się do oceny wiarygodności wyjaśnień R. I. (1), a więc stanowisko sądu odwoławczego jest w tym miejscu nadal aktualne i nie wymaga ponownego przytaczania.

Kwestia braku przeprowadzenia dowodu z zeznań K. K. (1), M. P. (1), J. K. (1) (sic) została również wcześniej omówiona, przy czym dowód z wyjaśnień J. K. (2) (a nie jak pisze apelujący K.) został przez sąd I instancji przeprowadzony na rozprawie 21 kwietnia 2011 r. (k. 1.225), w toku której poddał się dobrowolnie karze w trybie art. 387 k.p.k., a po jego przesłuchaniu w charakterze oskarżonego i po wyłączeniu jego sprawy do odrębnego postępowania Sąd Okręgowy w Poznaniu 13 czerwca 2011 r. (III K 104/11) wydał wobec tej osoby wyrok skazujący.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd I instancji wyraźnie wskazał w stosunku do wszystkich oskarżonych jakie dowody legły u podstaw określonych ustaleń faktycznych i co za tym przemawiało, tym samym zarzut naruszenia art. 424 k.p.k. jest zarzutem bezpodstawnym o charakterze zgoła polemicznym.

W poczynionych ustaleniach faktycznych dokonanych przez sąd I instancji i zaprezentowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wskazano aby oskarżony R. S. był organizatorem kradzieży pojazdów w 2006 r. dokonanych wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym R. I. (1). Sąd I instancji wskazał, w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego wskazanego w poprzednim zadaniu, że oskarżony R. S. „jedynie” zaproponował jemu kradzież F. (...) i S. co żadną miarą nie może być synonimem zorganizowania kradzieży. Zorganizowanie kradzieży- w tym wypadku samochodów- to zespół zdecydowanie bardziej rozbudowanych czynności wykonawczych polegających choćby na wskazaniu konkretnych przedmiotów wykonawczych, wyznaczeniu czasu i miejsca kradzieży, dostarczeniu środków niezbędnych do pokonania zabezpieczeń kradzionego mienia, zorganizowaniu dalszych czynności odnoszących się do skradzionych przedmiotów. W ustaleniach faktycznych wskazano natomiast, że zlecającym owe kradzieże był J. K. (2)- co także wynika z wyjaśnień oskarżonego R. I. (1), a co sam potwierdził J. K. (2).

Nie można zgodzić się także z zarzutem rażącej niewspółmierności orzeczonej kary wobec oskarżonego R. S. za drugi z przypisanych jemu czynów i w konsekwencji rażącej niewspółmierności orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny. Słusznie wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że to drugie przestępstwo oskarżony ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa, co bez cienia wątpliwości świadczy o dużym napięciu złej woli, a z popełniania przestępstw oskarżony ten uczynił sobie sposób na życie, co oczywiście musiało zostać adekwatnie napiętnowane właśnie kształtując w określony sposób wymiar kary. Kara za drugi z przypisanych czynów z racji odpowiedzialności w warunkach art. 60§1 k.k. została podwyższona raptem o 6 miesięcy w stosunku do kary za pierwszy z przypisanych czynów kiedy w rzeczywistości nie odpowiadał w tych warunkach. Na marginesie sąd I instancji w pkt 27 błędnie wskazał, że oskarżony odpowiadał w warunkach art. 60§2 k.k.- co niewątpliwie należy traktować jako kolejną oczywistą omyłkę pisarską, co także uczynił w pkt 28 przy wymiarze kary- co winno być

przedmiotem odpowiednich sprostowań ale zaniechano tego zabiegu albowiem uznano, że do sądu odwoławczego należy w pierwszej kolejności rozpoznanie apelacji i dlatego zdecydowano się na sprostowanie wyroku I instancji tylko co do błędu w zakresie personaliów jednego z oskarżonych (vide pkt I wyroku sądu II instancji).

O kosztach postępowania sąd II instancji orzekł na podstawie art. 636§2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz na podstawie §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. z 2013 r., poz. 663, t.j.) oraz art. 24 ust. 1 i 3 ustawy z 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz.U. z 2012 r., poz. 654, t.j.) w zw. z §1 pkt 1 i §3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U. z 2014 r., poz. 861). Obliczony udział w partycypacji tych kosztów to wynik ilości wywiedzionych apelacji podlegających rozpatrzeniu oraz konieczności obliczenia nowych opłat w stosunku od T. P. (1), L. W. (1). W stosunku do oskarżonego R. I. (1) o kosztach sądowych wypowiedziano się na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) i z racji odbywania kary pozbawienia wolności przez tego oskarżonego od wielu lat zwolniono go z obowiązku ich zwrotu na rzecz Skarbu Państwa. Wydanie opłat sądowych wobec oskarżonych R. M. (1) i R. S. będzie przedmiotem odrębnego postanowienia wydanego w trybie art. 16 ust. 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.).

Na podstawie art. 16 ust. 2 i 3 oraz art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058, Nr 126, poz. 1069 i Nr 153, poz.1271) w zw. z § 1 pkt 3 i § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. W. stosowną kwotę wynagrodzenia (z VAT) tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Grzegorz Nowak Mariusz Tomaszewski Jarema Sawiński